JURNALUL® S.F.

Nr.2 Săptămînal de science-fiction ■ 16 pagini ■ 45 lei

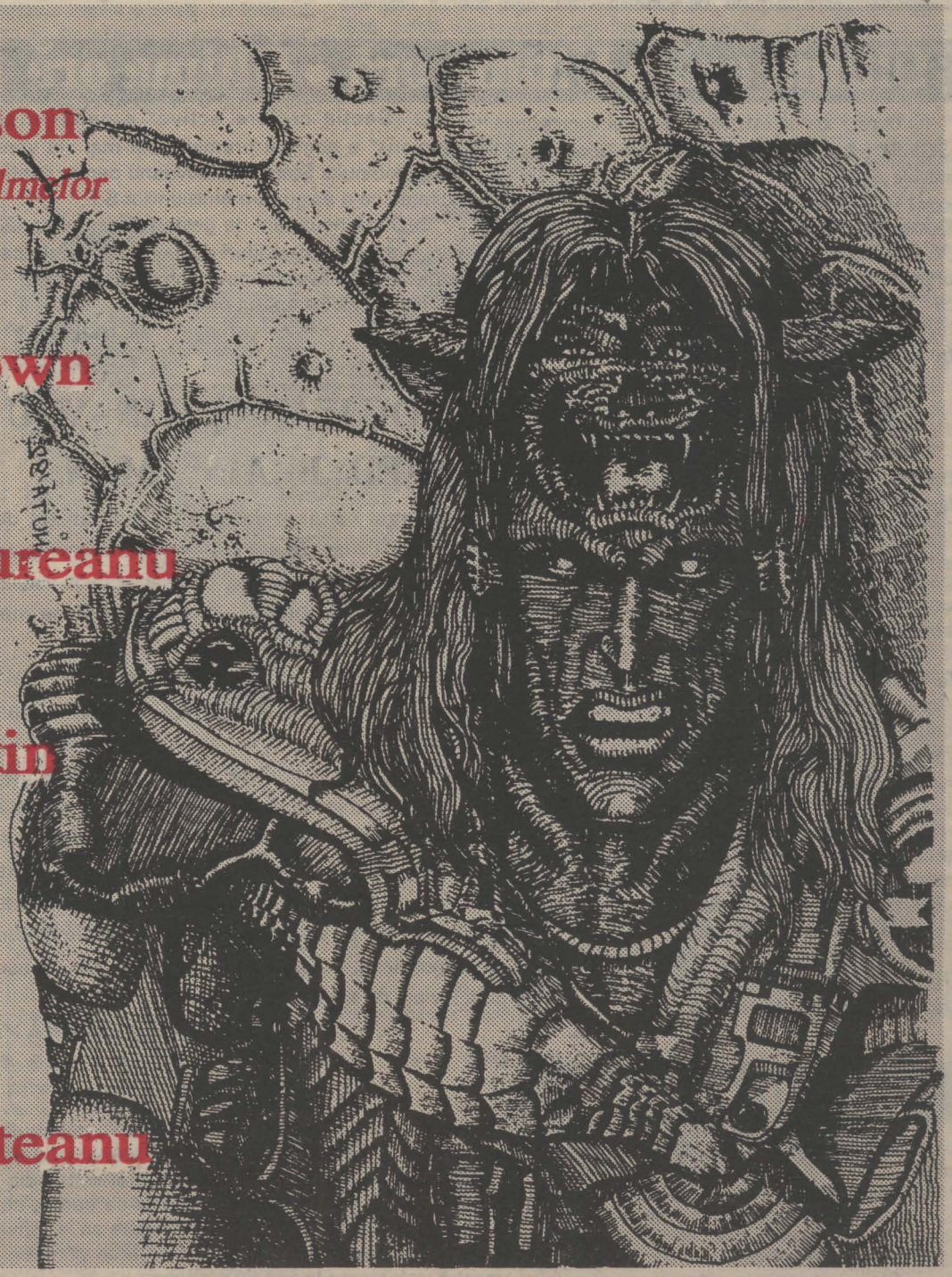

Harlan Ellison
– O panoramă a filmelor science-fiction

Fredric Brown
– Marionetele

Dănuţ Ungureanu
– Domus

Victor Martin
– La pescuit

Ion Hobana
– Interviu

Florin Munteanu
– Cheia

Primul săptămînal de cultură ştiinţifico-fantastică din România

❑ Premiile concursului național de bandă desenată

TIMIȘOARA '92

1. VICTOR TRIFAN – *Fericit cu visul meu*
2. Constantin Jurculeț jr. – *Mutant*
3. Gabriel Rusu – *Eternitate*
4. Walter Riess *(pentru desen realist)*
5. Șerban Andreescu *(desen comic)*
6. Claudiu Gioboată *(scenariu)*

Premiul Nautilus A fost acordat domnului Ștefan Ghidoveanu, pentru emisiunea „Exploratorii lumii de mîine", de editura Nemira.

Ultima oră • Ultima oră • Ultima oră

❑ După 7 ani de existență, cenaclul bucureștean „SIGNUM" editează o foaie informativă (de culoare verde!) intitulată „S-Filă".

❑ Încet, dar sigur, grafica SF își croiește drum. O inițiativă lăudabilă consemnăm la biblioteca **„V. Voiculescu" din Buzău** care își propune să organizeze lunar cîte o expoziție de artă vizuală SF. Sînt așteptați atît debutanți, cît și consacrați. Invitatul lunii decembrie 1992 este laureatul pentru grafică al „Romcon"-ului: **Ionuț Bănuță.**

❑ „Secția creiere active" a cenaclului „Sapiens" a acordat premiul „Cel mai viu vorbitor" domnului **Ștefan Ghidoveanu** pentru continuitatea ce a asigurat-o emisiuniilor S.F.

❑ După nouă luni de gestație basarabeană, sub sigla a două edituri – „Tornada" și „Ecce homo",nr.4 al revistei cu „geometrie variabilă" – **STRING** – nr.4 a apărut pe piață.

M. BORCA ✍
N. GEORGE ✍

VERNE–isaj

Vineri, 11 decembrie a.c., a avut loc la librăria „M.Sadoveanu", din capitală, lansarea cărții lui Ion Hobana: „Jules Verne în România?" Volumul apărut la editura „Fundației Culturale Române" ne poartă pe parcul celor 180 de pagini ale sale într-un univers fascinant, departe de cel ce ne obișnuise copilăria.

Multiplele nivele de receptare ale textului vernian sînt expuse pe rînd cu luciditatea expertă a celui ce a aprofundat nu doar din unghiul pasionatului, ci și din cel al împătimitului, nu rareori apărînd pregnant intuiții surprinzătoare, demne de celebrul „disecat", în domeniul interpretării numelor și toponimelor. Aceste aspecte ale lucrării, precum și complexitatea relației autor-exeget au fost subliniate de criticul Dan Grigorescu publicului iubitor de carte suficient de numeros, în ciuda lipsei de publicitate.

Ion Hobana - „Jules Verne în România?":Editura Fundației Culturale Române; 223 lei; 180 pagini.

J.B. ✍

IF YOU WANNA WIN - YOU NEED „BRAIN", MAN...

Concursul național de proză SF organizat de cenaclul brașovean „Brain" s-a încheiat cu anunțarea festivă a cîștigătorilor. Juriul a premiat lucrările astfel:

Premiul I - 10.000 lei - „Visînd la o lume mai bună" - FLORIN URSU

Premiul II - 6.000 lei - „Alternativ" - Aurel Cărășel

Premiul III - 3.000 lei - „Viața de apoi" - Ioan Lungeanu

Ironia soartei a vrut ca, **visînd la o lume mai bună,** primii doi clasați să împartă **alternativ** și cele 3 (trei) mențiuni rămase. Pe viitor sugerăm fie acordarea mai multor premii aceleiași lucrări, fie limitarea participării la un singur autor. „Sau să nu se schimbe, primesc...", dar să se introducă punctajele cumulative de nominalizări, acestea avînd avantajul net că asigură... **viața de apoi!**

Nicu Gecse & Ionuț BĂNUȚĂ ✍

Atenție !

Textele trimise redacției trebuie dactilografiate la două rînduri; 65 semne pe rînd. Manuscrisele nepublicate nu se restituie. Pentru un eventual dialog, anexați un plic cu timbru. Editurile ce doresc să le fie prezentate romanele SF sînt rugate să le trimită pe adresa redacției. Așteptăm părerile dumneavoastră, referitoare la textele propuse.

Atenție! Revista noastră acordă o atenție deosebită tinerilor scriitori. Așteptăm materiale pentru rubrica DEBUT. Rugăm anexați o scurtă prezentare și o fotografie.

Avanpremieră

„ANTICIPAȚIA 492 - 493"

Diana Burileanu
„Imaginea din oglindă"
Leonard Oprea
„Opțiune"
Philip K. Dick
„Loterie solară" II-III
Cornel Robu
Premii, topuri, clasamente (IV)

■ În meci decisiv Glasgow - Atlanta: 1310 - 1147!

La Magicon (WorldCon-ul din Orlando, Florida) a fost tranșată disputa pentru stabilirea gazdei Convenției mondiale SF din 1995. Scoțienii au ieșit victorioși, devansîndu-i pe americani cu 163 de voturi. Convenția din 1995 se va numi „Intersection" și va avea loc între 24 și 28 august. Pînă acum și-au anunțat participarea, ca oaspeți de onoare, Samuel R., Delany și Gerry Anderson. Pînă la 31 decembrie 1992, taxa de participare este de numai 40 lire. Doritorii îi pot contacta pe organizatori la adresa: Mrs. Bernie Evans, 121 Cape Hill, Smethwick, Warley, West Midlans B66 4SH, Great Britain.

■ EUROCON '94 - Indecis...

Probabil că gazda EuroCon-ului 1994 se va stabili la Helicon (aprilie 1993, Jersey, Marea Britanie). Pînă acum există două candidaturi: Praga și Timișoara. Deși vesticii par să prefere prima variantă, din motive pe care nu le comentăm, organizarea EuroCon-ului în România ar fi un eveniment pe care îl merităm cu toții. De aceea timișorenii ar trebui să fie susținuți atît în obținerea nominalizării, cît și în a dovedi oaspeților că SF-iștii români sînt la înălțime.

Nicu GECSE ✍

JURNALUL® S.F.

Editat de: INTACT

CORPORAȚIA INTACT PENTRU CULTURĂ ȘI ARTĂ

Colegiul de redacție:
Adrian BĂNUȚĂ *(Redactor șef)*, Marius ALECU, Costel BABOȘ, Ionuț BĂNUȚĂ, Cristian BIRU, George CEAUȘU, Ștefan GHIDOVEANU, Cotizo DRAIA, Nicu GECSE, Mircea Liviu GOGA, Adrian IONESCU, Dănuț IVĂNESCU, Victor MARTIN Mircea NAIDIN, Laurențiu NISTORESCU, Mihai Dan PAVELESCU, Dan POPESCU, Florin URSU *(Redactori)*

Adresa redacției:
Șos. București-Ploiești 25-27; sector 1, București
tel. 3.12.99.45 / 3.12.71.35; fax. 3.12.99.44

Revenind pe poteca amintirilor cu El, Ele, Creatura, Godzilla, HAL 9000... toate chestiile alea:

O panoramă a filmelor science fiction

Undeva prin deşertul New Mexico, pe lîngă Alamagordo, în 1953. Opt ani după explozia primei bombe atomice. Joan Weldon, purtînd ochelari de soare, un costum bărbătesc şi, dintr-un motiv inexplicabil, pantofi cu toc cui prin nisipul deşertului, cercetează terenul, căutînd urme lăsate de ceva ce-a ucis cîţiva oameni şi a distrus complet o casă. La început încetişor, apoi tot mai puternic, pe cînd ea se apleacă asupra nisipului, auzim zgomotul, ţiuitul ascuţit şi straniu. Joan îl aude şi ea. Este pe rînd surprinsă, speriată, terorizată. Apoi zărim, ridicîndu-se deasupra ei, dinapoia unei dune, ceva... o creatură... o apariţie hidoasă... o fiinţă avortată din iad... este ELE! Femeia urlă. Bineînţeles: femeia urlă.

Tropăind peste nisip, apar James Arness şi James Whitmore, scoţînd pistoalele, pe cînd se grăbesc în ajutorul ei. (Înapoia lor gîfîie şi pufăie Edmund Gwenn, purtînd pe chip o expresie ce se întreabă: „Cum de-am ajuns de la rolul lui Moş Gerilă la *aşa ceva*?").

Creatura dinapoia dunei se înalţă tot mai mult şi vedem că este o furnică gigantică, un exemplar acromegalic de „Formica sanguinea", o ucigaşă lungă de douăzeci şi cinci de metri, cu mandibule clicăitoare, din vîrful cozii căreia se prelinge acid formic. Înaintează tîrîndu-se şi Joan Weldon lunecă pe nisip. Crampoane, data viitoare, Joan, crampoane, pentru Dumnezeu!

Monstrul este aproape deasupra ei. „Trage-n antene!" răcneşte Edmund Gwenn, văzînu-şi fiica pe cale de a fi devorată. Arness spulberă o antenă. Whitmore aleargă după o carabină, la maşina de poliţie.

Timbrul înfricoşător al strigătului de luptă al furnicii se înalţă peste vaietul de priveghi al nisipului purtat de vînt, iar contrapunctul sopranei este executat de doamna Weldon, o Fay Wray la modă. Whitmore revine şi deschide focul cu carabina. În sfîrşit, uriaşa furnică se prăbuşeşte. Pentru moment, sîntem scăpaţi de... ELE.

Ce ziceţi de chestia asta: Warner Bros a salvat lumea de *Ele* în 1953!

De *Ele* poate că da, însă nu şi de hoardele de purici giganţi, greieri, călugăriţe, maimuţe, păianjeni şi alte grotescării pleoscăind, împleticindu-se şi tîrîndu-se, pe care un Hollywood dezaxat le-a oferit drept concepţie personală a dictonului „ne plus ultra" în science fiction. Vechii fani ai lui „speculative fiction", care adoraseră genul acesta fantastic şi aparte al literaturii încă din 1926, cînd Hugo Gernsback introdusese prima revistă de „scientifiction" - ***Amazing Stories*** - îşi văzuseră genul literar favorit mai întîi defăimat, ca „chestiile alea cu Buck Rogers", pentru a ajunge să cerşească întoarcerea la peiorativul iniţial, cînd devenise cunoscut drept „filme cu monştri".

Această concepţie a Hollywood-ului asupra SF-ului (uneori denumit în mod hidos ***sci-fi***, un termen la care te pocneşte durerea de măsele) fusese de obicei la nivelul *Cîmatului-cu-Ţelină care a terorizat Clevelandul.*

Nici chiar azvîrlirea dezmăţată de obiecte în cer - începînd cu sputnicurile şi terminînd cu Apollo - n-a adus mari beneficii filmelor SF. Atunci fusesem inundaţi de un potop de filme în care nave spaţiale din carton, cu astronauţi agăţîndu-se deseori de inele aflate deasupra capetelor, asemănătoare curelelor din metrou, se ciocnesc cu tot felul de hidoşenii, de la roiuri de meteoriţi cu conştiinţă, pînă la pitecantropoizi degeneraţi de pe o mulţime de planete necunoscute. Dacă numai jumătate din corpurile cereşti, suprasaturînd sistemul nostru solar în filmele SF, ar exista cu adevărat, am avea o problemă de suprapopulaţie spaţială ce ar face ca drumul de-aici-la-Marte să semene cu şoseaua spre staţiunile turistice în ajunul sărbătorilor.

Absenţa imbecilă a adevărului ştiinţific, caracterizînd filmele considerate drept SF de cei mai mulţi, depăşesc orice imaginaţie. Să luăm, de exemplu, furnica gigantică. Pur şi simplu, nu poate exista! N-are cum. (Ştiţi, există aşa-numita Lege inversă a cubului, care afirmă că, sporind dimensiunile, forţa unui anumit material - os, chitină, muşchi, cartilaj, orice - creşte la puterea a doua, adică la pătrat. Însă creşte *şi* greutatea. Din nefericire, creşte la puterea *a treia*, adică la cub. Iar asta înseamnă că furnica voastră uriaşă va face un pas, apoi toţi muşchii şi toate organele ei chitinoase se vor rupe, trimiţînd creatura cu picioarele în sus).

Nici măcar zorile Epocii *Războiului stelelor* (1977) n-au îmbunătăţit cu mult stilul filmelor science fiction. O generaţie de absolvenţi ai şcolilor de film - cei pe care Alain Resnais îi numeşte *„regizorii dăştepţi"* - a ajuns la pubertate, dar nu neapărat şi la maturitate, îndopată cu seriale SF de televiziune şi o aparentă ignoranţă a cuvîntului scris, topită după efecte speciale şi complet nefamiliară cu conceptul de plagiat, perpetuînd cele mai jalnice aspecte ale studenţiei cinematografice şi aducînd „hommage" imbecilităţii anilor cincizeci.

(Resnais, unul din marii regizori ai timpurilor noastre, a comentat astfel aceste juvenilităţi: „Da, ei aduc un 'hommage'. Dar întodeauna este un omagiu adus *gunoiului*. Melodramelor de sîmbătă dimineaţă şi benzilor desenate, niciodată *Cetăţeanului Kane* sau lui *Potemkin*").

Cu stadiul artistic de forma SF-0 (zero), milioane de dolari sînt băgate în filme SF la fel de smintite ca şi predecesoarele lor, însă lipsite de inocenţa ce le definea pe acelea. Noile monstruozităţi, tot atît de incredibile ca şi furnica uriaşă, şi la fel de pregătite să se prăbuşească sub propria lor greutate, se îngrămădesc în jurul circuitului Cineplex, înfoiate precum nişte claponi, pretextînd idei profunde, dar fiind, în realitate, la fel de importante ca şi torentul odios de pelicule cu bătăi în cuţite sau stilul adolescentin din *Porky*.

Hollywood-ul n-a ştiut niciodată ce să facă din science fiction; n-a înţeles niciodată (aşa cum a demonstrat-o dezgustătorul *În spaţiu* - 1981), că western-urile şi dramoletele cu spioni şi Interpol nu pot fi pur şi simplu re-făcute cu lasere şi căşti stranii, înlocuind Winchesterele şi războiul rece. Gîndirea nouă şi radicală, care ar fi trebuit să se manifeste atunci cînd tehnologia a eliberat filmele SF de rangul lor secundar, este rareori întîlnită.

Capetele mai trebuie destupate şi lumina proiectată în spaţiile vide unde producătorii de filme au depozitat bucăţi din Monstrul lui Frankenstein şi fragmente de „idei", furate din şaizeci de ani de filme proaste. Pentru a înţelege cum trebuie să fie această gîndire nouă, ar fi bine dacă am arunca o privire rapidă spre începuturile filmului SF, cum arată el în cele mai bune ipostaze, ce facem noi acum şi care este perspectiva. După care, perfect, putem face nişte previziuni - lucru care, la urma urmei, este specialitatea SF-ului.

Şi astfel, ca să înţelegem filmul viitorului - trecut, prezent şi viitor - veniţi cu mine în trecutul antediluvian. În periferiile Parisului, la începutul secolului, în micuţul studio cu pereţi din sticlă al lui Georges Méliès.

Luaţi-vă cu voi şi simţul uimirii.

Traducere de Mihai Dan PAVELESCU

(va urma)

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA

INTACT

Şos. Bucureşti-Ploieşti nr. 25-27, Sector 1, Telefon: 6.79.45.40, Bucureşti-România

Reclamă, publicitate:
Titus Guvir – tel. 3.12.93.66

Tehnoredactare computerizată:
Ileana ANDREESCU, Antonela IVAN, Marian BORCA, Dan GROZA, Sorin PÎNZARU, Ovidiu RISTEA

Corectură:
Neguţa SEGĂRCEANU, Corina ROMAN, Helen TUDOR

Montaj offset:
Daniela ŢOŢAN, Daniela VARKOLA

Difuzare:
Dorin TOMPOŞ

Acest săptămînal face parte din reţeaua naţională a publicaţiilor

JURNALUL ®

Director:
Dan DIACONESCU

Redactor şef:
Marius TUCĂ

Mihai-Victor STOICA

El şi jungla

Limba. Nu am vorbit-o niciodată. Dar o ştiam. Sau mă ştia ea pe mine.

Faptul că străbăteam mlaştina era pozitiv deoarece eram singur şi puteam să tac. Dacă aş fi deschis gura, aş fi rostit Cuvîntul şi Limba s-ar fi dezvăluit.

Tac. Un cîntec firav se aude în mine. Arma grea îmi atîrnă în mînă. Ocolesc peticul de apă înverzit de alge. Tăcerii îi e dor de mine. Ea pune în gura mangrovei cuvintele Limbii... Nu mai pot! Trebuie să spulber liniştea ce împresoară mlaştina. Vreau să strig. Nu mai mă interesează Secretul Limbii.

* * *

E bine... Un greiere absurd a început să cînte. Mă aşez pe spate cu arma sub cap şi închid ochii. Văd oraşul în barurile căruia îmi risipesc timpul. Mi-e lehamite de mine. Deschid ochii spre cerul ce s-a acoperit cu stele. Mlaştina e pătrunsă de o ceaţă gălbuie. Deschid gura şi o trag în piept. Apoi răsuflu uşurat. În mine, cuvintele mlaştinii. În loc să tuşesc, creierul meu se umple de cuvinte.

Acum ştiu istoria Limbii. Ştiu că nu poate exista vreo Limbă care să piară. Cuvîntul e nemuritor. Limba care îşi pierde vorbitorii şi caută. Mă gîndesc cîte limbi caută vorbitorii! Cîte limbi ar vrea să vorbească, să urle. Limba mea e o limbă puternică. M-a cuprins deodată, a făcut să urle în mine durerea miilor de ani de nevorbire. Stăpînindu-mă, vreau să vorbesc. De fapt, nu eu vreau să vorbesc, ci Ea. Vrea să o audă cineva, să fie vorbită. Dar nu pot vorbi. Aş muri la auzul cuvintelor. Sînt prea tari pentru mine.

Jungla începe aici. Misiunea trebuie dusă pînă la capăt. Nu pot muri. Sînt impregnat de cuvintele Limbii.

Satul nu se zăreşte încă. Liniştea mlaştinii s-a spulberat. Zgomotele junglei sînt puternice. Mă ascund după un arbore. Sînt atent cu urmele pe care le las. Nu trebuie să ştie nimeni că am trecut pe aici.

Curios e faptul că am început să văd cuvintele. Nu văd arbori, nu văd frunze. Văd cuvintele-arbore, cuvintele-frunză; văd cuvîntul-apă. Mă văd pe mine. Sînt omul-cuvînt sau poate cuvîntul-om... Ar mai putea cineva să ştie asta?

Dar nu mă las. Mă strecor printre litere ciudate cum niciodată nu am văzut.Litera şarpe sare pe mine. Evit în ultima clipă impactul cu ea. Trupul ei mînjeşte jungla-cuvînt.

Mă ridic din cerneala neagră şi mă plimb cu cuvîntul-mitralieră în mînă. Spre mine vin oameni-cuvinte cu ochi albaştri şi piele de abanos. Vin tot mai mulţi, mă înconjoară, se reped asupra mea.

Nu stau pe gînduri. Cuvintele-gloanţe ies unul după altul din gura cuvîntului-mitralieră. Ea îmi rîde cald în mînă privind spre petele ce fuseseră cuvinte-oameni.

Acum îmi dau seama că secretul Limbii a fost dezvăluit.

Oamenii-cuvinte se ridică din balta de cerneală, literă după literă şi încearcă să îmi spună ceva.

Nu-i înţeleg, fiindcă ei vorbesc Limba.

* * *

Mă trezesc deasupra lor cu mîna pe stilou.În faţa mea zac pagini scrise cu cuvinte ciudate pe care niciodată nu le voi înţelege.

Mă ridic de la masă mototolind foile. E tîrziu şi comandantul mă strigă. Mîine-misiunea în junglă. Apoi voi avea banii pe care îi voi juca la ruletă sau risipi cu femeile pierdute din oraş. În fundul creierului aud un cîntec ce mă îndeamnă să tac. Dar nu-mi pasă. Înşfac arma şi pornesc spre mlaştină. E lună şi e prea tîrziu pentru a mai gîndi.

Mihai Victor STOICA – student, anul I sociologie, secretarul cenaclului „V. Pappilian" (Cluj).

CENACLUL BRAIN

Florin URSU

Olar cu puncte

Lebedele zburau pe deasupra plopilor în care peşti morţi se bălăceau cu picioarele în sus.

Tineretul rumega liniştit, în timp ce „ăia mici" ningeau sau topeau cînepa.

Ploaia ploua, iar restul se adunaseră într-o colibă unde, cică, era unul în spate.

Într-un tîrziu se ivi şi Leon. Avea părul ud şi douăzeci de ani. De fapt, el era doar în trecere. Lovi scurt şi se deplasă spre dreapta. Poftim: unde dai şi unde scurte!

Rabla aia nu mai mergea de o lună, aşa că e trecut de zece.

Nu te mai scărpina în nas îi zice, dar rîul aduna mai departe. Androidul nu mai înţelegea nimic.

Ce ţi-e cu soarele ăsta...

Locul III
la primul concurs de literatură S.F. „Brain" din 14-04-1992 Braşov

Florin URSU – preşedintele cenaclului „Brain" (Braşov).

Caius STANCU– student anul III, A.S.E., cu vocaţie de grafician. Pasionat de benzi desenate, cade adeseori în schematismul serialelor cu supereroi. Actualmente e membru al cenaclului „String", pe care îl frecventează din acest an.

Apariții editoriale

– 1990 –

1. MARK TWAIN – Un yankeu la curtea regelui Arthur – *Editura Licorna – 346 pagini – 75 lei*

2. IOAN POPA – Negustorii de război – *Editura Aldomars – 96 pagini – 40 lei*

3. A.N.TOLSTOI – Hiperboloidul inginerului Garin – *Editura Raduga, Albatros – 384 pagini – 79 lei*

4. G.ANANIA, R.BĂRBULESCU – Ferma oamenilor de piatră – *Editura Intercontemppress – 240 pagini – 43,50 lei*

5. DORU TĂTAR – Prioritate zero – *Editura Porto Franco – 168 pagini – 18,50 lei*

6. BRIAM STOKER – Dracula – *Editura Univers – 132 pagini – 75 lei*

7. V.CONSTANTINESCU – Dincolo de gîndanduri – *Editura Junimea – 248 pagini – 12,50 lei*

8. E.IONESCU, C.SAMOILĂ – Acțiunea „Nicrom" – *Editura Albatros – 272 pagini – 16,50 lei*

9. K.SAINT–JOHN – Fiul Principalului – *Editura Uranus – 190 pagini – 40 lei*

10. PATRICK ANDREW – Taner – *Editura Moldova – 120 pagini – 20 lei*

11. M.P.ALEXANDRU – Cazul profesorului Roșatu – *Editura Moldova – 80 pagini – 15 lei*

12. BARRY LONGYEAR – Dușmanul – *Editura Orion – 132 pagini – 36 lei*

13. URSULA K.LEGUIN – Lumea lui Rocannon – *Editura Orion – 158 pagini – 37 lei*

14. X X X – La orizont această constelație – *Editura Albatros – 256 pagini – 12 lei*

15. X X X – Artele marțiale moderne – *Editura Celelalte cuvinte – 112 pagini – 18 lei*

16. X X X – Anatomia unei secunde – *Editura Facla – 222 pagini – 11,50 lei*

17. X X X – Cronici metagalactice – *Editura Tehnică – 152 pagini – 16,50 lei*

18. X X X – Cronici microelectronice – *Editura Tehnică – 156 pagini – 15 lei*

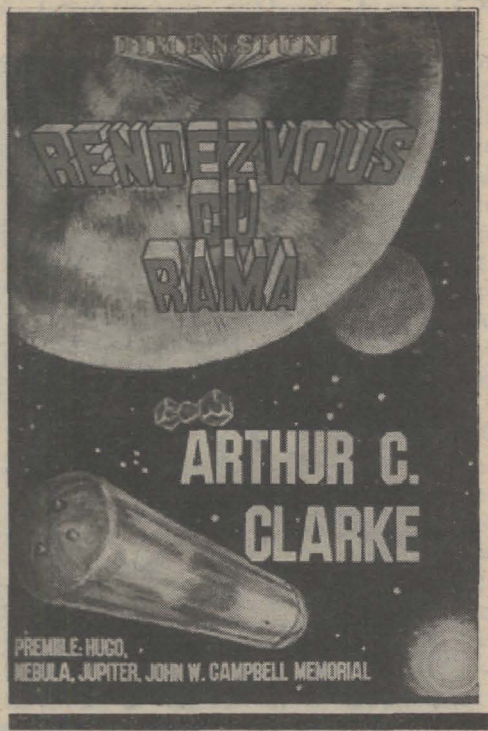

Regula jocului

– Știu eu o metodă – i-am zis Elisei. Am tras apoi cu putere din țigara furată. Știu o metodă, dar nu ți-o spun.

Elis se zbătea furioasă. O legasem de una din ramurile arborelui central și nu mai putea să-și întindă aripile individuale. Acum se zbătea furioasă, dar eu am rîs:

– Ești Mare! Ha, ha! Adică foarte mare!

Benedict mă privea din ușa Fabricii sale de Ascuțit Lame de Ras pentru Adulți cu Barbă.

– Las-o în pace! – strigă. Mie mi se pare că tu cam ieși din regula jocului. Nu așa e regula. Eu știu mai bine decît tine.

– Ba nu știi nimic! – pufnii eu. Tu nu vezi ce gras ești? Gras, curge untura pe...

– Nu te potolești? – se supără Benedict. Hei, Elis, scoate mîna din hiperspațiul trei. Așa, acum întoarce-te 186° moebiusian. Acum înapoi... treci peste cinci oglinzi, păstrîndu-ți doar o dimensiune fixă. Gata, asta-i tot.

Îl priveam indispus. Prostul de Benedict era singurul de vîrsta noastră, din toată colonia, care putea să descurce nodurile spațio-temporale pe care le făceam.

– Mai știi metoda aia? – mă provocă Elis verificîndu-și aripile.

– Da – rînjii – și pot să te fac bătrînă cînd VREAU.

– Nu-i asta legea jocului! – zbieră Benedict. Eu nu mă mai...

– Tu nu te mai băga peste tot – îl repezii eu. Am treabă cu Elis, nu cu tine. Și la urma urmei, ești un străin.

– Așa nu mă mai joc – se supără de-a binelea Benedict.

– Cum vrei. Eu știu un secret.

– Ce secret? – se miră Elis. A, adică da. Așa spui tu.

– Dar n-ai zis că vrei asta?

– Am zis „bătrîn", nu „adult". Și dacă vrei să știi, secretul tău e o minciună.

Mă întristai.

– Crezi că te mint?

– Regula nu noi am făcut-o – rosti ea plictisită. Și mai lasă-mă-n pace. Dacă nu poți, nu poți.

– Ba pot.

– Ba nu poți.

– Ba pot, dar să plece Benedict!

– Da' ce-ai cu el? De ce naiba nu-l suferi? Știe mai bine decît tine regula jocului.

– Adică îl iubești pe el?

Benedict se întoarse de-a-ndoaselea pînă în ușa Fabricii de Ascuțit Lame.

– Dacă vrei să știi, m-am jucat cu ea și ieri de-a mama și de-a tata!

– Așa, Elis?

Aproape că-mi venea să plîng. Lui Elis parcă i se făcu milă de mine.

– Păi... adică...

– Știu – mă înecai eu cu hohotele de plîns – nu mă mai iubești! O să chem gărzile, uite că plîng, plîng...

– Minte! – începu și Elis să smiorcăie. N-ai decît să întrebi păpușile!

– O să le întreb – pufnii, și alergai înveselit brusc sub conducta cea mai apropiată.

Elis rămase în mijlocul curții, privind prostește în urma mea.

– Uite, sînt aici! – strigai.

Păpușa femeie mă simți și deschise ochii. Zbîrciturile de pe chipul pămîntiu tresăriră. Apoi, mîna ei stîngă, croită din cîrpe și bucățele de ceară se ridică spre chipul meu.

– Copii – zise păpușa, și gura veștedă hîrîi, scuipînd alături de mine un rotocol albicios, ca de vată udă.

– Te-ai jucat cu Benedict și cu Elis de-a mama și de-a tata! – rostii eu, și lovii necruțător cu palma peste obrajii scofîlciți ai păpușii. Na, na!

Păpușa-băiat deschisese între timp și ea ochiul stîng, fix și rece, singurul de altfel care-i mai rămăsese.

– Nu – spuse ea – nu.

– Voi nu mințiți niciodată – oftai. Adulții nu mint niciodată și nici păpușile cu chipul lor, căci ele încă n-au învățat să mintă. N-au vîrstă – rostii sentențios, întorcîndu-mă spre Elis, care mă privea la fel de nedumerită. Și să știi – rostii cu glas scăzut și solemn – eu te pot face într-adevăr bătrînă, Elis, mare și bătrînă, cum ai fost la-nceput.

– Minți.

– Nu mint.

– Ba da. Asta nu face parte din regula jocului.

– O știu de la cineva care nu se supune regulii.

– De la cine?

Mă aplecai către urechea ei și șoptii:

– Pămîntul. Dar să nu mai spui la nimeni. El a fost întîi tînăr și pe urmă bătrîn.

– Asta e o poveste – pufni Elis. Mă minți. Benedict!

– Dacă-l chemi, nu-ți spun ce s-a întîmplat mai departe – o prevenii eu.

Elis își mușcă buzele, apoi trase un șut băiatului păpușă. Trupul lui, uscățiv și vătămat, avea mare nevoie de intervenția gărzilor.

– Uite – zic – știi ceva? Poți să le povestești tuturor. Tot n-or să te creadă. Și-i voi pune pe adulți să te bată pentru că ieși din regula jocului!

Elis mă privi furioasă, apoi se descotorosi de aripile ce-i atîrnau pe umerii firavi.

– Acum o să te bat eu – strigă.

– Te-au mai bătut și săptămîna trecută hototii, uite, mai ai urme...

Elis apucă de pe jos o piatră și o azvîrli către mine. O lăsai, calm, să mă izbească în piept. Elis mă privi uluită că nu mă ferisem.

– Uite, piatra asta știe mai multe decît tine, zîmbii eu. Are altă regulă! E tot a jocului – a unui antijoc.

– Și cum se face? Hai, spune-mi – se rugă Elis. Stătea acum rezemată de gardul cristalin care-i frîngea și-i răsfrîngea trupul în zeci de variante, în zeci de lungimi de undă. Un laser înfingîndu-și sabia de lumină într-un dușman, asta era deviza adulților. Asta întruchipa statuia din fața intrării.

– Știi – vorbii eu – am citit că înainte era altfel. Regula jocului nostru nu se deosebea de cea a pietrei. Pe urmă, oamenii au început să se nască bătrîni. Se nasc în niște vase mari, de sticlă.

– Asta e poveste.

Citii din nou neîncrederea în ochii Elisei.

– Nu e poveste. Ei voiau să fie iar copii. Zicea acolo că oamenii tînjeau după copilărie, după începuturi. Şi nu ştiau că a începe viaţa nu-i tot una cu a fi copil.

– Ce grozăvie! – aproape că ţipă Elis.

– Acum cică lucrurile nu se mai pot întoarce la loc. Am uitat prea multe ca să mai înţelegem. Hai, ce zici? Vrei să-te învăţ cum să fii iar bătrînă?

– Tu cum faci? – întrebă Elis.

– Benedict, pleacă dracu' de-acolo! – am urlat.

– O să vă spun, dacă nu mă luaţi şi pe mine – ne ameninţă Benedict.

Eu şi Elis ne privirăm dezorientaţi.

– Ce facem? – întrebă Elis.

– Dacă ne pîrăşte, vom fi bătuţi.

– Pe mine m-au mai bătut odată săptămîna trecută – zise Elis, pipăindu-şi pe coaste cîteva dungi roşietice care abia se mai zăreau.

– Bine, vino – strigai.

Mă enervasem.

– Vino mai repede, tăfălogule!

– Dacă-mi zici tăfălog, o să te...

– Bine, nu eşti tăfălog. Hai odată. Uite ce trebuie să faceţi – am zis cînd i-am văzut atenţi pe amîndoi. Primul lucru şi cel mai important e să te cuibăreşti în timpul tău.

– Aha! strigă Elis! Iar vrei să mă legi spaţio-temporal!

– Nu, proasto, trebuie să intri în timpul tău, nu pricepi? Să te faci acolo mică de tot, adică să te ascunzi pînă nu se mai vede afară nimic. Decît trupul.

– Cum? – exclamă Benedict.

– Închide ochii şi fă-te mic în tine. Acum învîrtiţi-vă şi închipuiţi-vă că sînteţi bătrîni. Încercaţi să simţiţi pămîntul. Asta e cel mai important.

Mă învîrteam şi eu laolaltă cu ei. Deodată, îmi amintii de frumoasele vremuri cînd eram bătrîn, de vremurile începutului. Stăteam iar zile întregi pe balansoarul de nuiele. Trăiam toamnele, cu reumatismul lor, cu zilele lor călduţ alburii. Mi-am amintit de bastonul cu mîner de fildeş, de braţul pe jumătate paralizat. Apoi mă prăvălii în iarbă, sfîşiat de aceste fantome ale memoriei. Lîngă mine se prăbuşiseră şi ceilalţi doi. Elis, ameţită, deschise pînă la urmă ochii şi zise cu o voce în care mai pîlpîiau încă anii maturităţii:

– Eu am văzut ceva.

– Eu n-am văzut nimic. M-aţi păcălit. Benedict se ridică de pe jos împleticindu-se. O să vă spun pe amîndoi.

– Poate – explicai eu binevoitor – nu te-ai învîrtit destul. Sau n-ai simţit pămîntul. Ţi-am spus că trebuie să simţi pămîntul.

– M-aţi minţit – izbucni Benedict în plîns. O să vă spun!

– N-ai decît! – mă supărai eu. Du-te şi pîrăşte-ne.

– Şi tu te-ai învîrtit cu noi. Dacă ne pîrăşti, te spunem că ai fost cu noi – zise Elis.

Benedict îşi şterse lacrimile, ne aruncă o privire duşmănoasă şi dispăru în fabrica lui.

– Nu s-a învîrtit destul, prostul – zise Elis.

Se făcuse tîrziu. Am luat o piatră şi am aruncat-o peste gardul de cristale către rîu. N-a ajuns acolo. Pereţii energetici au distrus-o la cîţiva metri dincolo de gard, cît mai era încă în aer. O mîngîiai pe Elis.

– Poate mîine ne vom aminti mai mult.

– Totul e să simţi pămîntul. Şi atunci o să fii bătrîn! Şi o să ne jucăm de-a orice!

Benedict ne spiona printr-o ferestruică îngustă.

– De-a orice, auzi? – strigă Elis, scoţînd limba către Benedict.

– K –

Aparţii editoriale

– 1991 –

1. MIHAIL BULGAKOV – Ouăle fatale; Demoniada – *Editura Anima – 83 pagini*
2. MIHAIL BULGAKOV – Inimă de cîine – *Editura Unu – 96 pagini – 33 lei*
3. MICAEL THOMAS – Uitat de timp – *Editura Flamengo – 80 pagini – 42 lei*
4. MAURICE RENARD – Omul trucat – *Editura Labirint – 192 pagini – 50 lei*
5. PAVAO PAVLICIC – Clarobscur – *Editura Univers – 316 pagini – 67 lei*
6. ARTHUR C.CLARKE – Rendezvous cu Rama – *Editura Multistar – 220 pagini – 89 lei*
7. BRIAN ALDISS – Sera – *Editura Porto Franco – 230 pagini – 47 lei*
8. JACK LONDON – Rătăcitor printre stele – *Editura Galaxia sud – 178 pagini – 80 lei*
9. JACK LONDON – Ciuma stacojie – *Editura Integral – 80 pagini – 35 lei*
10. JULES VERNE – Eternul Adam – *Editura Libra – 32 pagini – 20 lei*
11. J.H.ROSNY AÎNÉ – Prizoniera oamenilor mistreţi – *Editura Mureş – 36 pagini – 12 lei*
12. J.H.ROSNY AÎNÉ– Moartea Terrei – *Editura Coresi – 92 pagini – 28 lei*
13. J.H.ROSNY AÎNÉ – Tînăra vampiră – *Editura Semnalul – 64 pagini – 30 lei*
14. GEORGE ORWELL – 1984 – *Editura Univers – 275 pagini – 174 lei*
15. EVGHENI ZAMIATIN – Noi – *Editura Humanitas – 176 pagini – 60 lei*
16. G.K.CHESTERTON – Napoleon din Notting Hill – *Editura Univers – 238 pagini – 139 lei*
17. R.L.STEVENSON – Straniul caz al Dr. Jekill şi Mr. Hyde – *Editura Spot – 92 pagini – 50 lei*

Mihai RĂUŢĂ

Calul şi noi

Bum!

Ce a fost, a fost. Acum, cu toţii urmărim calul.

Calul alerga în toate direcţiile descumpănit de libertate. Se oprea, îşi lăsa capul în jos şi începea iar să alerge. Nu avea nici coamă şi nici piele. Craniul prelung şi fără ochi părea în căutarea unui smoc de iarbă neagră.

Oasele călăreţului se bălăngăneau încurcate în cuşca coastelor.

Cu toţii locuiam în case: crematorii mici, fără etaj şi fără parter, ce îşi fumegau veşnic zidurile. Ferestrele sprijinite de niciunde erau pline de cei ce urmăreau calul.

Vîntul şuiera printre coastele calului, apoi pătrundea prin ferestrele larg deschise, spulberînd oamenii în grămăjoare.

Era noapte, căci ziua lipsea.

Calul găsi, în sfîrşit, un spaţiu cu flori. Flori frumoase cu muguri negri explodînd în petale de plumb, cu tulpini de grafit, flori totuşi.

Mînca nesătul. Mîncam şi noi. Mîncam cenuşa unul altuia, privindu-ne în negrul ochilor cum luceşte smoala existenţei.

Cîmpia este poate roşcată. Noi tot negri sîntem, negri şi poate morţi.

A început să plouă. Apa este ruginită şi gîndurile scîrţîie. Rugina are gust de rugină şi ne spală topindu-ne în rîuleţe de „Noi".

Cuvintele nu mai sînt decît nişte bule ce se sparg de buza crăpată a solului.

În picături ne strecurăm în hrube, unde cei orbi trăiesc doar din muzica lor şi zboară. Sînt liliecii din oameni ce zboară cu aripi de îngeri. Lor nu le plac caii. Le place doar să se izbească de bolţile hrubelor căutînd lumina ochilor orbi. Bolţile sînt de fapt podele şi ei nu sînt ei, sînt doar umbrele unor visuri.

Am făcut şi noi aripi, dar încă nu am învăţat să călărim cerul între picioare ca pe o gloabă.

Ne atîrnă ochii în sus, înfipţi în pămînt ca nişte rădăcini ce sug întunericul.

Păcat de cai, de lună şi stele. Aici bălegarul este proaspăt. Bălegarul este ca şi ieri:moale, afînat, aburind.

18. MARY W.SHELLEY – Frankenstein – *170 pagini – 60 lei*

19. HENRY JAMES – O coardă prea întinsă – *Editura Edinter – 258 pagini – 80 lei*

20. MICHAEL ENDE – Momo – *Editura Dacia – 224 pagini – 50 lei*

21. KOSTER DEL REY – Întîlnire de gradul X – *Editura Orion – 104 pagini – 38 lei*

22. RICHARD CANAL – Swap Swap – *Editura SFVA – 130 pagini – 127 lei*

23. ROMULUS BĂRBULESCU – Încotro curge liniștea? – Editura Ion Creangă – 176 pagini – 45 lei

24. GEORGE ANANIA – Acțiunea „Lebăda" – *Editura Ion Creangă – 160 pagini – 35 lei*

25. ROMULUS BĂRBULESCU, GEORGE ANANIA – Paralela enigmă – *Editura Porto Franco – 280 pagini – 40 lei*

26. MIHAIL GRĂMESCU – Phreeria – *Editura Porto Franco – 176 pagini – 44 lei*

27. TUDOR NEGOIȚĂ – Cînd zeii conspiră – *Editura Dragon – 270 pagini – 55 lei*

28. CICERONE SBANȚU – Proscrisul – *Editura Centaur – 160 pagini – 33 lei*

29. H.SALEM – Întrerupătorul – *Editura Eminescu – 224 pagini – 49 lei*

30. ALINA NOUR – Un extraterestru în pijama – *Editura Junimea – 272 pagini – 50 lei*

31. IOAN GROȘAN – Planeta mediocrilor – *Editura Casandra – 144 pagini – 65 lei*

32. RODICA BRETIN – Drumul fără sfîrșit – *Editura Baricada – 192 pagini – 60 lei*

33. X X X – Timpul este umbra noastră – *Editura Dacia – 520 pagini – 98 lei*

34. X X X – Ultimul răspuns – *Editura BIT. – 49 lei*

35. X X X – Antares F1 – *Editura Baricada – 156 pagini – 60 lei*

36. ALINA NOUR – Un mafiot sub canapea – *Editura Cariatide – 160 pagini – 42,50 lei*

Bruno HENRIQUEZ (Cuba)

Chef de glume

Își începu relatarea cu un rîs numărul 3, tipic pentru un glumeț de clasă A, iar femeia îi răspunse cu un surîs cochet - numărul 1, foarte feminin și la modă, și-i întinse paharul cu băutură.

- Ei, bine-zise el rîzînd și mîngîindu-i picioarele - îți voi povesti tot ce-am făcut de cînd nu ne-am văzut și ai să rîzi și tu ca un glumeț de clasă A, numai imaginîndu-ți ce mutre au făcut polițiștii intertemporali...

Întîi m-am dus în 1954 și să vezi distracție! - spuse el, aproape înecîndu-se cu o dușcă. Imaginează-ți că am apărut în Franța, la jumătatea lui iulie și că m-am dat drept o ființă extraterestră. Să-i fi văzut ce fețe au făcut la developarea fotografiilor... Dar mai bine să-ți povestesc totul de la început... Am pătruns cu o farfurie zburătoare în zona unei baze militare franceze, le-am anihilat armele și le-am arătat scrisoarea de acreditare de pe o altă planetă care, chipurile, cunoaște, bine Terra. Au făcut fotografii, mi-au înregistrat vocea, m-au convins să semnez cu ei un tratat de colaborare și discreție, pentru că nici ei, nici eu - nu doream ca restul lumii să știe de existența mea. Însă am folosit generatorul de interferențe pentru a le distruge înregistrările și un flux gamma pentru a le voala filmele foto. Mai mult chiar, am recurs și la o cerneală cu acțiune dezintegratoare și cred că le-am distrus cam jumătate din arhive... Apoi, le-am lăsat, ca amintire, o monstră de markuzit, aliaj inventat, după cum știi, cu 300 de ani mai tîrziu.

Dacă i-ai fi văzut cum se chinuiau să analizeze mostra, hohoti molipsitor bărbatul, apoi continuă pe același ton zeflemitor: n-au reușit să afle nimic și pînă în secolul XXIII nu-și vor da seama ce este. Chicoti, din nou, în timp ce mîngîia tandru femeia. Aceasta îl asculta atentă și-l ciufulea grațios cu mîna dreaptă.

- Pe urmă am furat Poliției Intertemporale un robot, copia mea perfectă, așa cum are fiecare om din lumea bună... Se diferențiează de original doar prin temperatura cefei care este mereu de 4° C... Ăăă... L-am luat cu mine în Egiptul antic, unde am trecut drept un trimis al Soarelui... Am fost chiar faraon pentru o vreme și i-am pus să construiască o piramidă în care le-am lăsat robotul. O mică farsă pentru arheologi - rîse el scurt și, luîndu-și o mutră întrebătoare, îi spuse confidențial femeii:

- Știi ce-am făcut pe urmă?

- Nu - răspunse ea sărutîndu-l.

- Să vezi - zise el, arătîndu-se gata de a povesti altă aventură - am fost undeva în Oceanul Atlantic, în 1967, cînd se încerca un nou tip de submarin atomic.Le-am apărut drept un naufragiat, m-au recuperat și i-am convins să mă lase la bord cît timp îndeplineau misiunea pentru care veniseră pînă acolo. La coborîrea submersibilului, am oprit reacția motorului atomic, așa că au fost nevoiți să pună în funcțiune o sursă auxiliară de energie... Dar cînd au privit cadranele, radarele și celelalte instrumente nu știau ce să mai creadă. Știi de ce?

Ea neagă, dînd ușor din cap.

- Nu? Nici ei. Ha,ha,ha, haa - hohoti el cu rîsul cinic numărul 5, care răsună ca și cînd ar fi fost un glumeț de tip B - cum ar fi putut să înțeleagă ceva, dacă eu le pusesem submarinul pe o orbită circumterestră. Dar, ghinion! Ne-a lovit un asteroid, impactul a fost îngrozitor, au murit cu toții... dacă i-ai fi văzut ce comic pocneau ca niște broaște rîioase... ha, ha, ha, he, he, he... Mai puțin eu care eram deja într-o sferă energetică. Apoi am lăsat submarinul pe fundul mării pentru a fi strivit de presiune. În timp ce coboram am auzit șuieratul mașinii Poliției intertemporale, de aceea am plecat de acolo și-am venit aici, la tine, ca să mă distrez... hm, altfel.

Tresări auzind două zgomote suprapuse care umpleau încăperea. Unul era un șuierat cunoscut. Ceafa rece, de robot, a soției îl ajută să înțeleagă că al doilea sunet ce se auzea era rîsul ironic numărul 2 al polițiștilor intertemporali.

Traducerea: Nicu GECSE

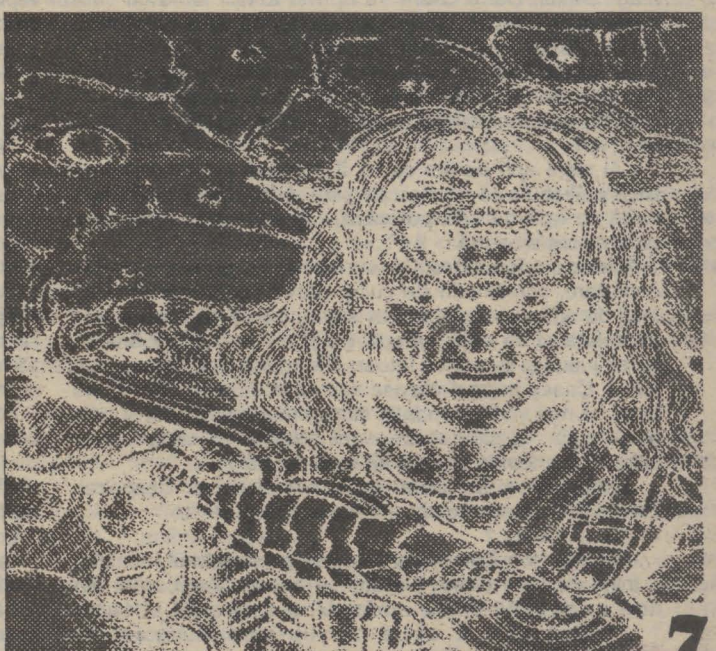

Fredric BROWN

Marionetele

(Puppet Show - 1962)

Oroarea a sosit în Cherrybell cu puțin după amiaza unei zile sufocant de fierbinți a lunii august. Poate că este un pleonasm; în Cherrybell, Arizona, orice zi de august este sufocant de fierbinte. Cherrybell se găsește pe Șoseaua 89, la 40 mile sud de Tucson și la vreo treizeci de mile de frontiera mexicană. Orășelul este alcătuit din două benzinării, cîte una de fiecare parte a șoselei, ca să agațe șoferii din ambele direcții, un magazin universal, un magazin de băuturi alcoolice, un fel de artizanat-capcană pentru turiștii care nu mai au răbdare pînă la graniță ca să cumpere serape și huarache, o cîrnățărie părăsită și cîteva case locuite de americo-mexicanii care muncesc în Nagalos, orașul vecin dinspre sud, și care, Dumnezeu știe de ce, preferă să locuiască în Cherrybell și să facă naveta în Forduri model T. Pe indicatorul de pe șosea scrie: CHERRYBELL, POP. 42, dar indicatorul exagerează; Pop a murit anul trecut - Pop Anders, proprietarul cîrnățăriei acum părăsite - și cifra exactă este 41.

Oroarea a sosit în Cherrybell călare pe un catîr condus de un prospector bătrîn, murdar și cu o barbă cenușie, care avea să se recomande Dade Grant. Numele ororii era Garvane. Avea o înălțime de aproape trei metri, dar era atît de slabă, aproape un schelet, încît nu putea cîntări mai mult de treizeci de kilograme. Catîrul bătrînului Dade o purta cu ușurință, în ciuda faptului că picioarele îi atîmau de fiecare parte prin nisip. Tîrîtul acela prin nisip cale de peste cinci mile nu cauzase nici o stricăciune pantofilor ce reprezentau de altfel toată îmbrăcămintea sa, cu excepția unor „chiloți de baie", de culoare albastru deschis. Nu dimensiunile erau însă cele care-i confereau aspectul respingător, ci pielea. Era roșie. Parcă fusese jupuit de viu, apoi pielea întoarsă cu exteriorul în afară. Craniul și fața îi erau la fel de înguste sau alungite; altminteri părea umană - sau cel puțin umanoidă. Asta dacă treceai peste faptul că avea părul de un albastru asemănător chiloților, ochilor și botinelor. Roșu sîngeriu și albastru deschis.

Primul care i-a văzut venind peste cîmpie, dinspre lanțul muntos din est, a fost Casey, proprietarul magazinului de băuturi. Ieșise pe ușa din spate a magazinului pentru o gură de aer proaspăt. În momentul acela, se aflau la vreo 100 de metri și deja se putea distinge stranietatea figurii de pe catîr. De la distanța aceea, numai stranietatea; oroarea apărea numai din apropriere. Casey rămase cu gura căscată și încremeni pînă cînd ciudatul trio ajunse la vreo 50 de metri, apoi porni încetișor spre ei. Există oameni care fug la vederea necunoscutului și oameni care înaintează să-l întîmpine. Casey înaintă ca să-l întîmpine. Se întîlnirăla vreo 20 de metri în spatele magazinului. Dade Grant se opri și azvîrli funia cu care conducea catîrul. Scheletul se ridică, pur și simplu proptindu-se în picioare deasupra catîrului. Trecu un picior peste el, rămase o clipă sprijinindu-se cu palmele de spinarea animalului, după aceea se așeză pe nisip.

- Planetă cu gravitație mare, murmură el. Nu pot rezista mult.

- Ai niște apă pentru catîr? îl întreabă prospectorul pe Casey. Trebuie să fie mort de sete. A trebuit să las burdufurile cu apă ca să-l pot căra... Arătă cu degetul spre oroarea roș-albastră.

Abia acum își dădea Casey seama de grozăvia ei. Din depărtare, combinația de culori părea doar vag hidoasă, însă de aproape - pielea era aspră; părea că are vene la suprafață și că este umedă (deși nu era) și, la dracu', părea jupuit și cu pielea întoarsă în afară. Sau doar jupuit, punct. Casey nu mai văzuse așa ceva și spera că nici nu avea să mai vadă vreodată. Simți ceva înapoia lui și privi peste umăr. Și alții remarcaseră arătarea și se apropiau; chiar la 10 metri în spatele lui erau doi băieți.

- Muchachos, strigă el. Aqua por el burro. Un pozal. Pronto. Se reîntoarse către arătare și întrebă:

- Ce...? Cine...?

- Mă numesc Dade Grant, spuse prospectorul întinzînd o mînă pe care Casey i-o strînse absent. Apoi arătă din nou cu degetul peste umăr: Mi-a spus că-l cheamă Garvane. E extra-nu-știu-cum și un fel de ambasador.

Casey dădu din cap înspre schelet și fu fericit să primească același răspuns, și nu o mînă întinsă.

- Numele meu este Manuel Casey, rosti el. Ce înseamnă extra-nu-știu-cum?

Glasul scheletului era neașteptat de profund și vibrant.

- Sînt un extraterestru. Și ambasador plenipotențiar.

Surpinzător, Casey era un om destul de educat și cunoștea ambii termeni; era probabil singurul om din Cherrybell care știa ce înseamnă cel de-al doilea lucru. Mai puțin surprinzător, considerînd aspectul vorbitorului, era convins de cele auzite.

- Cu ce vă pot ajuta, domnule? întrebă el. Dar, mai întîi, de ce nu veniți la umbră?

- Nu, mulțumesc. Aici este ceva mai rece, dar mă simt bine. Este echivalentul unei seri reci de primăvară pe planeta mea. Mă puteți ajuta, anunțînd autorităților prezența mea. Cred că vor fi interesate.

Mda, se gîndi Casey, din baftă a dat peste cel mai potrivit om pe o rază de 20 de mile. Manuel Casey era jumătate irlandez, jumătate mexican. Avea un frate vitreg care era jumătate irlandez, jumătate american, iar acest frate vitreg era colonel de aviație la baza Davis-Monthan din Tucson.

- O clipă pînă telefonez, domnule Garvane, spuse el. Domnule Grant, nu doriți să veniți înăuntru?

- Nu, nu-mi pasă de soare. Toată ziua stau așa. Și Garvane ăsta m-a rugat să stau cu el pînă termină ce are de făcut. A zis c-o să-mi dea ceva de preț. Ceva... 'lectronic.

- Un indicator electronic pentru minereu, alimentat cu baterii, interveni Garvane. Ceva foarte simplu care indică zăcăminte pînă la adîncimi de două mile, felul, concentrația, cantitatea și adîncimea.

Casey înghiți un nod, se scuză și-și croi drum prin mulțime pînă în magazin. Peste un minut vorbea la telefon cu colonelul Casey, dar îi trebuiră alte patru minute ca să-l convingă că nu glumea și nici nu era beat.

După alte douăzeci și cinci de minute pe cer se auzi un zgomot și un helicopter cu patru locuri ateriză la o distanță de vreo zece metri de un extraterestru, doi bărbați și un catîr. Doar Casey avusese curajul să revină lîngă trioul din deșert. (Existau și alți spectatori, dar aceștia se țineau la distanță).

Colonelul Casey, un maior, un căpitan și locotenentul care pilota helicopterul coborîră și alergară spre ei. Scheletul se ridică cu cei trei metri ai săi; din efortul cu care o făcuse îți puteai da seama că era obișnuit cu o gravitație mai mică decît cea a Pămîntului. Se înclină, își repetă numele și se identifică extraterestru și ambasador plenipotențiar. După aceea își ceru scuze că se va așeza și, explicînd de ce era necesar, luă loc.

Colonelul se prezentă pe sine și pe cei trei tovarăși.

- Acum, domnule, ce putem face pentru dumneavoastră?

Scheletul rînji. Dinții îi erau albaștri, asemănători părului și ochilor.

- Aveți o expresie: „Duceți-mă la șeful vostru". Eu nu cer asta. De fapt, trebuie să rămîn aici. Nici nu vă cer să-mi aduceți pe vreunul din șefii voștri. Ar fi nepoliticos. Sînt întru totul de acord ca să-i reprezentați, să vă vorbesc și să vă las să mă chestionați. Vă cer un singur lucru. Aveți magnetofoane. Vreau ca înainte de a vorbi sau de-a răspunde întrebărilor voastre, să aduceți unul aici. Trebuie să mă conving că mesajul pe care îl vor primi conducătorii voștri va fi clar și cuprinzător.

- Perfect, răspunse colonelul și se întoarse către pilot: Locotenent, ia legătura radio și spune-le să ne trimită imediat un magnetofon. Poate fi parașu... Nu, ar dura prea mult. Spune să-l trimită cu un alt helicopter. Hei, și să trimită și 50 de metri de cablu. Priza e în prăvălia lui Manny.

Locotenentul sprintă spre helicopter.

Ceilalți rămaseră pe loc transpirînd, apoi Manuel Casey se ridică.

- Avem o jumătate de oră de așteptat, vorbi el, și dacă o să stăm aici, în soare, cine este pentru o bere rece? Domnul Garvane?

- E o băutură rece, nu? Sînt un pic înghețat. Dacă aveți ceva fierbinte...?

- Imediat vă aduc o cafea. Doriți și o pătură?

- Nu , mulțumesc. Nu este nevoie.

Casey plecă, dar se întoarse repede, cu o tavă pe care se aflau șase sticle de bere rece și o cană aburindă. Între timp, locotenetul revenise. Casey lăsă tava jos și servi mai întîi scheletul, care sorbi din cafea și rosti:

- Delicios.

Colonelul Casey își drese glasul.

- Servește-l mai întîi pe prietenul nostru, prospectorul, Manny. Cît despre noi... ăăă, băutura este interzisă în timpul serviciului, dar în Tucson erau 44 de grade la umbră, iar aici e și mai cald și nu este nici umbră. Domnilor, considerați-vă în afara serviciului cît timp beți o sticlă de bere, sau pînă sosește magnetofonul, care din două se va întîmpla mai întîi.

Mai întîi se termină berea, dar ultima sticlă se deșerta în momentul cînd se auzi cel de-al doilea helicopter. Casey întrebă scheletul dacă mai dorea cafea. Oferta îi fu refuzată în mod politicos. Casey îi făcu cu ochiul lui Dade Grant și prospectorul îi răspunse la fel, așa încît Casey se duse după alte două sticle de bere pentru civili. Întorcîndu-se, se întîlni cu locotenentul care purta cablul prelungitor și-i arătă unde era priza.

- Atențiune, rosti colonelul și toți amuțiră. Domnilor, vă rog să luați loc, aproximativ într-un cerc. Sergent, dacă

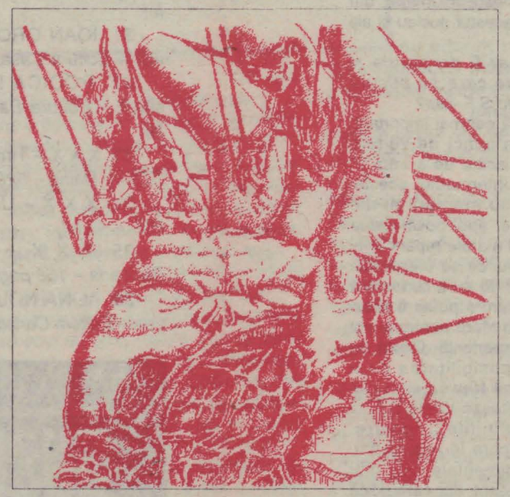

instalezi microfonul în mijlocul cercului, va înregistra orice cu claritate.

- Da, domnule colonel. Sînt aproape gata.

Zece oameni și un umanoid extraterestru stăteau în cerc, cu microfonul atîrnat de un trepied în centru. Oamenii *transpirau* abundent; umanoidul *tremura* ușor. În afara cercului, catîrul stătea cu capul plecat. În jurul lor, la vreo cinci metri depărtare, într-un semicerc, se afla întreaga populație din Cherrybell; magazinele și benzinăriile erau pustii.

Sergentul apăsă un buton și rola magnetofonului începu să se învîrtă.

- Probă de microfon, rosti sergentul, probă de microfon.

Dădu banda înapoi, după aceea apăsă pe butonul de redare. „Probă de microfon, probă de microfon", se auzi din difuzorul magnetofonului. Tare și limpede. Sergentul dădu banda înapoi și o șterse.

- Cînd îi dau acum drumul, va începe să înregistreze, domnule colonel.

Colonelul privi spre extraterestrul cel înalt care încuviință și dădu afirmativ din cap. Sergentul apăsă pe butonul de înregistrare.

- Mă numesc Garvane, spuse rar și limpede scheletul. Vin de pe planeta unei stele care nu este înregistrată în catalogul vostru stelar, cu toate că roiul globular de 90.000 de stele din care face parte vă este cunoscut. Se găsește, pornind de pe Pămînt, în direcția centrului galaxiei, la o distanță de peste 4.000 ani-lumină. Cu toate acestea, nu mă găsesc aici ca reprezentant al planetei sau poporului meu, ci ca ambasador plenipotențiar al Uniunii Galactice, o federație a civilizațiilor din galaxie, pentru binele tuturor. Misiunea mea este de a vă vizita și decide, aici și acum, dacă sînteți sau nu, bineveniți în federație. Puteți întreba orice doriți. Îmi rezerv însă dreptul de a amîna unele răspunsuri pînă după luarea deciziei. Dacă aceasta este favorabilă, voi răspunde tuturor întrebărilor, inclusiv celor pe care le-am amînat. De acord?

- Da, încuviință colonelul. Cum ați sosit aici? O navă spațială?

- Corect. Se află chiar deasupranoastră, pe o orbită, la 22.000 de mile depărtare, așa încît se rotește odată cu Pămîntul și rămîne deasupra acestui punct. Sînt observat de pe ea și de aceea prefer să rămîn aici, în loc deschis. N-am decît să-i semnalizez ca să vină și să mă ia.

- Cum de vorbiți atît de fluent limba noastră? Sînteți telepat?

-Nu, nu sînt. Nicăieri în galaxie nu există rase telepate, decît între membrii lor. Pentru această misiune, am învățat limba voastră. Avem, de multe secole, observatori printre voi - cînd spun *noi*, mă refer la Uniunea Galactică. Evident, eu nu pot trece ca pămîntean, dar există alte rase care pot. Reprezentanții lor nu sînt spioni sau agenți; n-au încercat să vă afecteze în vreun fel; sînt observatori și atît.

- Ce cîștigăm noi, dacă intrăm în această Uniune, întrebă colonelul.

- În primul rînd, un curs rapid în științele sociale fundamentale, care va termina cu tendința voastră de-a vă lupta între voi și va institui un control asupra agresiunilor voastre. După ce vom fi convinși că le-ați asimilat, vă vom oferi zborul spațial și alte multe lucruri, în ritmul în care le veți putea asimila.

- Și dacă refuzăm?

- Nu se va întîmpla nimic. Veți fi lăsați în pace; ne vom retrage pînă și observatorii. Vă veți urma soarta: fie veți pustii și distruge planeta în următorul secol, fie veți stăpîni voi înșivă științele sociale amintite. Și poate, cîndva, veți redeveni candidați și vi se va oferi din nou intrarea în Uniune. Noi vom controla din timp în timp și, dacă va fi sigur că nu vă veți distruge, vom reveni.

- Dacă tot sînteți aici, de ce vă grăbiți? De ce nu-i așteptați pe conducătorii noștri, ca să vorbiți direct cu ei?

- Amîn răspunsul. Motivul nu este important, dar este complicat și nu vreau să pierd timpul explicîndu-l.

- Presupunînd că hotărîrea va fi în favoarea noastră, cum vom intra în contract pentru a vă anunța ce decizie am luat noi? Evident, cunoașteți destule despre noi ca să înțelegeți că ne este imposibil să dăm un răspuns imediat.

- Vă vom afla hotărîrea prin observatorii noștri. Una din condițiile primirii în Uniune este publicarea integrală și necenzurată a acestei discuții în toate ziarele voastre. De asemenea, a deliberărilor și deciziei guvernului vostru.

- Dar alte guverne? Nu putem hotărî pentru întreaga lume.

- Pentru început, a fost ales guvernul vostru. Dacă acceptați, vă vom oferi tehnicile care îi vor determina și pe ceilalți să accepte rapid... iar aceste tehnici nu implică forța sau amenințarea cu forța.

- Trebuie să fie niște „tehnici" cu totul speciale, rosti colonelul ironic, dacă un anumit stat, pe care nu trebuie să-l numesc, va fi de acord fără nici o amenințare.

- Uneori, o recompensă este preferabilă unei amenințări. Credeți că statul pe care nu vreți să-l numiți va fi încîntat atunci cînd voi veți coloniza planetele unor stele îndepărtate, înainte ca ei să ajungă pe Lună? Totuși, acesta este un aspect minor. Aveți încredere în tehnicile respective.

- Mi se pare prea frumos ca să fie adevărat. Ați spus însă că veți decide, acum și aici, dacă vom fi sau nu invitați să facem parte din Uniune. Pot întreba pe ce factori vă veți baza decizia?

- Unul este - a fost, deoarece l-am depășit - verificarea gradului de xenofobie. Asta înseamnă teama de străini. Noi folosim un termen care n-are corespondent în vocabularul vostru: înseamnă frică și repulsie față de cei din altă rasă. Eu - sau cel puțin un membru al rasei mele - am fost ales pentru primul contact. Pentru că sînt ceea ce ați putea denumi, cu aproximație, umanoid - așa cum și eu vă consider, cu aproximație, umanoizi - vă apar probabil mai oribil și mai respingător decît ar fi multe alte specii. Deoarece, față de voi sînt caricatura unei ființe umane, sînt mai oribil decît o ființă care n-are nici cea mai mică asemănare cu voi. Poate că sînteți scîrbiți și îngroziți de mine dar, credeți-mă, ați trecut testul. În galaxie există rase care nu vor putea niciodată face parte din Uniune, indiferent de gradul lor de civilizație, deoarece sînt xenofobe în mod violent și incurabil; membrii lor nu pot vedea sau vorbi cu membrii altor rase. Fie că fug, urlînd dinaintea lor, fie încearcă să-i ucidă. Urmărindu-vă..., și roti brațul către populația din Cherrybell, ...știu că vă dezgustă înfățișarea mea, dar este ceva care se poate trata. Ați trecut cu bine testul.

- Mai sînt și alte teste?

- Încă unul. Dar cred că este timpul să... În loc să-și termine fraza, scheletul se întinse pe nisip și închise ochii.

- Ce dracu'? sări în picioare colonelul. Ocoli iute trepiedul microfonului și se apleacă peste extraterestru, căutîndu-i inima.

Cînd își ridică privirea, Dade Grant, prospectorul, chicoti.

- N-are inimă, colonele. O să vi-l las însă ca amintire, iar înăuntru veți găsi niște lucruri mai interesante decît niște simple măruntaie. Da, este o marionetă pe care am dirijat-o așa cum Edgar Bergen, păpușarul vostru, își conduce marioneta - cum o chema? ah, da, Charlie McCarthy. Acum, cînd și-a îndeplinit misiunea, a fost deactivat. Întoarceți-vă la locul dumneavoastră, domnule colonel.

- Dv ce? întrebă colonelul Casey, așezîndu-se încet.

Dade Grant își scotea peruca și barba. Se frecă pe față cu o cîrpă pentru a-și curăța machiajul și apăru un bărbat tînăr.

-Ce v-a spus Garvane, începu el, sau ceea ce vi s-a spus prin intermediul lui, este absolut adevărat. Da, era doar o marionetă, însă reproduce fidel un membru al unei rase inteligente din galaxie, cea față de care - conform psihologilor noștri - ar fi trebuit să reacționați violent în ipoteza xenofobiei. Nu am adus un reprezentant real al speciei sale, deoarece au și ei o fobie, agorafobia - teama de spațiu. Sînt extrem de civilizați și utili Uniunii, dar nu-și părăsesc niciodată planeta. Observatorii noștri ne-au asigurat că voi nu aveți această fobie. Totuși, n-au putut să își dea seama de gradul xenofobiei, iar singura cale de-a o testa a fost să aducem pe cineva care să facă primul contact.

- Nu pot spune că nu mă simt ușurat, suspină colonelul. Ne putem înțelege ca umanoizii, atunci cînd este nevoie. Dar e o ușurare să vezi că rasa stăpînitoare a galaxiei este, totuși, cea umană, și nu doar umanoidă. Care este al doilea test?

- Îl treceți chiar acum. Spuneți-mi... Pocni din degete: După Charlie McCarthy, care era cea de-a doua marionetă a lui Bergen?

Colonelul ezită, dar sergentul răspunse:

- Mortimer Snerd, domnule.

- Exact. Așa că, spuneți-mi Mortimer Snerd, iar acum cred că e timpul să... Se întinse pe nisip și închise ochii, așa cum făcuse și scheletul cu puțin timp înainte.

Catîrul înălță puțin capul și-l strecură în cerc, peste umărul sergentului.

- Gata cu marionetele, colonele, vorbi el. Iar acum, ce-i cu chestia aia, că este important ca rasa conducătoare să fie umană sau măcar umanoidă? Ce este o rasă conducătoare?

Traducere Dan PAVELESCU

S.F. News

WorldCon cu... ghinion - Chicago '91

Începînd cu 1953 (excepție făcînd doar 1954), Conferința Mondială desemnează pe cei mai buni creatori SF, care intră în posesia premiilor Hugo, așa-numitele Science-Fiction Achievement Awards. Poate că știți că la Chicon '91 s-au decernat următoarele premii Hugo:

- roman: „The Vor Game" - Lois Mc Master Bujold
- nuvelă: „The Hemingway Hoax" - Joe Haldeman
- nuveletă: „The Manamouki" - Mark Resnick
- schiță: „The Bears Discover Fire" - Terry Bisson.

Ceea ce, poate, nu știți este că WorldCon-ul de la Chicago a stat sub semnul ghinionului! Iată cum: Premiile Hugo sînt în fapt rachete-machetă din material plastic. Renunțîndu-se la tradiționalul furnizor, materialul folosit anul trecut pentru confecționarea premiilor s-a dovedit inferior sub aspect calitativ și nu mai puțin de 3 dintre cele 6 trofee acordate s-au deteriorat! Ba chiar, în cazul lui Joe Haldeman, organizatorii s-au văzut nevoiți să-i ofere un trofeu nou, întrucît al lui, căzînd pe podea, s-a făcut bucăți-bucăți. Un alt premiant, Dave Langford, a avut mai mult noroc. Rachetei lui i s-a dezlipit doar o aripă... pe care i-au lipit-o, elegant, la loc. Ce a fost în 1992?

Însorita și calda Floridă a găzduit (la Orlando) al 50-lea WorldCon. Conform obiceiului, s-au decernat cu acest prilej premiile Hugo pe 1992. Iată cîștigătorii (pe secțiuni):

- roman - Lois Mc Master Bujold pentru „Barrayar"
- nuvelă - Nancy Kress pentru „Beggars in Spain" (Cerșetori în Spania)
- nuveletă (povestire) - Isaac Asimov pentru „Gold" (Aur)
- schiță - Geoffrey A. Landis pentru „A Walk in the Sun" (O plimbare în Soare)
- carte non-fiction - Charles Addams pentru „The World of Charles Addams" (Lumea lui Charles Addams)
- lucrare plastică - Michael Whelan pentru coperta „The Summer Queen" (Regina-vară)
- spectacol/prezentare dramatică: „Terminator II"
- editor profesionist - Gardner Dozois
- artist profesionist - Michael Whelan
- semiprozin - „Locus", editor Charles N. Brown
- fanzin - „Mimosa", editori Dick & Nicky Lynch
- scriitor-fan - Dave Langford
- artist-fan - Brad W. Foster
- premiul „J.J. Campbell" - Ted Chiang.

Se pare că omuleții verzi și-au vîrît și de această dată antenele, încurcînd țițele la festivitatea de decernare a premiilor. Astfel se face că în plicul care trebuia să cuprindă numele fanzinului cîștigător a fost introdus un cartonaș pe care nu scria „Mimosa", ci „Lan's Lantern". Din fericire, editorul acestuia a ajutat la depășirea momentului, oferind respectivul trofeu adevăraților laureați.

Nicu GECSE
Elena OLTEANU

„Jurnalul S.F. este o minune!"

● afirmă domnul ION HOBANA, președintele filialei române a WORLD SF ●

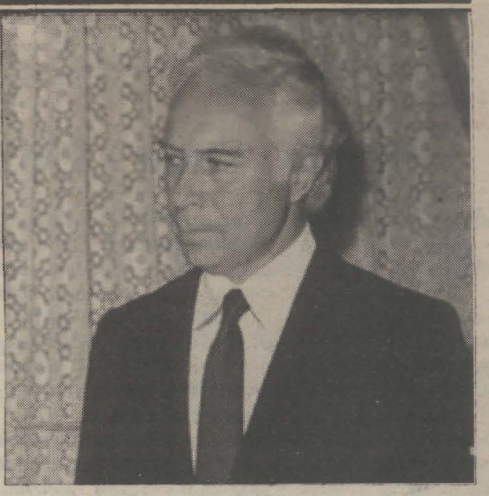

– Domnule Hobana sînteți, după cum dovedesc zecile de articole apărute în decursul anilor, un neobosit cercetător al operei lui Jules Verne. Recent a avut loc lansarea cărții „Jules Verne în România?", vor urma și alte cărți pe această temă?

– Mă gîndesc la o a treia carte despre Jules Verne, pentru că, în afară de articolele publicate, aș vrea să reamintesc și cartea din 1979 – „20.000 de pagini în căutarea lui Jules Verne", care constituia prima mea încercare mai amplă de a situa extraordinara figură a literaturii mondiale într-un context de exegeză românească. Revenind la întrebare, mă gîndesc la o carte care s-ar ocupa de **universul S.F. al operei lui Jules Verne**. Spun S.F., și poate pare ciudată asocierea acestui termen ce apare ca foarte contemporan cu aplicare doar la literatură modernă, dar aceasta deoarece am susținut întotdeauna că S.F.-ul e un fenomen născut în prima jumătate a secolului trecut. **Situez această naștere în perimetrul operei lui Edgar Allan Poe.** Deci, cred că și „Călătoriile extraordinare" ale lui Jules Verne, un nucleu al acestor „Călătorii" poate fi atribuit genului pe care îl iubim și-l practicăm.

– Domnule Hobana, în afara faptului că sînteți un reputat scriitor, critic, eseist, istoric al genului, ați fost ales la Romcon-ul de anul acesta președintele ramurii românești a World S.F.-ului.

– Da, este o inițiativă pe care o gîndeam de mult. Am lăsat să se coacă lucrurile, pentru că am considerat că nu e normal ca dintr-o țară ca a noastră, în care există atîția oameni care se dedică în mod profesionist S.F.-ului, să fie doar doi membri ai acestei organizații internaționale din care fac parte scriitori, traducători, artiști plastici, muzicieni, editori de mare prestigiu. De aceea, acum cînd există posibilitatea practică de a organiza o ramură a acestui organism internațional, am considerat că a venit timpul să o facem. Deocamdată este vorba de 19 membri (înscrierea este voluntară), dar desigur că nu vom rămîne la acest număr. Probabil că după prima întîlnire a acestui nucleu și alți practicanți ai S.F.-ului, avînd și un interes profesional, se vor alătura.

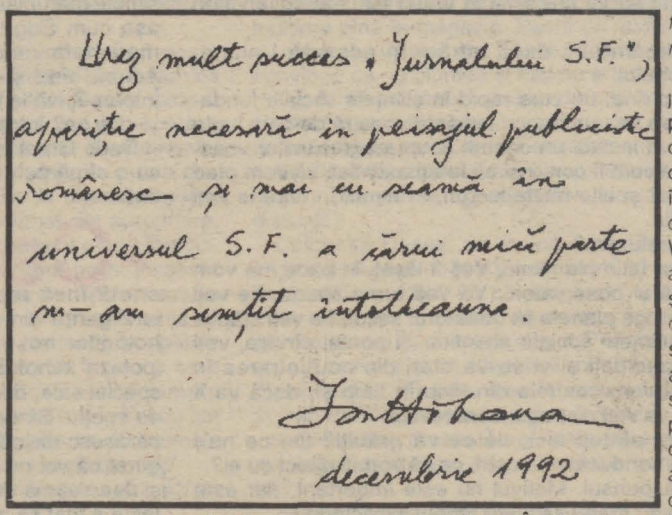
Urez mult succes „Jurnalului S.F.",
apariție necesară în peisajul publicistic
românesc și mai cu seamă în
universul S.F. a cărui mică parte
m-am simțit întotdeauna.
Ion Hobana
decembrie 1992

– Care ar fi drepturile și facilitățile de care se bucură membrii World S.F.-ului?

– Cred că cel mai important, judecînd din punct de vedere practic, ar fi acela de a intra în contact prin intermediul acestei organizații cu membrii ei din întreaga lume, apoi posibilitatea de a figura în marele repertoar al World S.F.-ului ce se pregătește acum, și deci de a-i fi cunoscută și adresa pentru a putea fi abordat de cei din afară pentru acest schimb de experiență. Există de asemenea posibilitatea de a scrie în cadrul News Letter-ului pe care îl editează World S.F.-ul despre întîlnirile noastre, acțiunile pe care le organizăm, despre evenimentele cele mai importante pe planul S.F.-ului din țara noastră etc. Încă un lucru deloc neinteresant, dar care ridică niște probleme materiale mai dificile, este practicarea la adunările generale care au loc anual și unde e vorba de un contact direct cu marii maeștri ai S.F.-ului mondial, ceea ce cred că ar trebui să constituie un punct de atracție și pentru profesioniștii S.F-ului românesc. Între profesioniști incluzîndu-i, desigur, și pe cei ce editează publicații S.F., deci și pe cei care redactează **Jurnalul S.F.**, această nouă apariție în galaxia revistelor S.F. românești.

– Voi profita de prilej petru a vă întreba ce părere aveți de acest prim număr al revistei noastre?

– În primul rînd aș vrea să spun că apariția acestui Jurnalul este **o minune** în suita de minuni petrecute în universul S.F. românesc de trei ani încoace. După cele trei reviste existente pînă acum, **Jurnalul S.F.** este mai mult decît binevenit, întrucît va avea – prin periodicitate – posibilitatea de a reflecta mai rapid mișcarea foarte vie a Fandomului din țara noastră. Și cred că ar trebui să țineți cumva seama de acest aspect și să existe o parte a publicației rezervată, în fiecare număr, tocmai acestei mișcări. Acest lucru nu poate fi făcut de publicațiile lunare, decît mult mai greu și mai tîrziu. Apoi, sigur că e mare nevoie și de o parte consacrată exegezei, atît în ceea ce privește unele probleme de istorie și teorie a genului cît și cronicile literare, plastice, muzicale și de film. Deci, „Jurnalul" trebuie să se distingă prin ceva de celelalte reviste cu apariții lunare. Mie mi se pare că tebuie să se distingă tocmai printr-o reflectare rapidă și critică a actualităților S.F. Sper să aveți mult succes.

– Vă mulțumesc și sperăm să fiți alături de noi și de noile valuri ce se ridică.

A consemnat,
Ionuț BĂNUȚĂ

Victor MARTIN

La pescuit

În copilărie (aveam patru ani pe atunci) îmi plăcea să merg la pescuit cu băieţii mai mari şi să le tîrăsc pe nisip genţile grele din vinilin crăpat, pline cu tot felul de peşti cunoscuţi şi necunoscuţi; sau să mă aşez la umbra portocalie a sălciilor mimetice, pe care la vîrsta aceea le vedeam albastre, să aud o serie de năzdrăvănii despre peşti ucişi cu pumnul dintr-o lovitură precisă, aplicată în frunte.

Peştii nu mai scoteau sunetele lor guturale şi dizgraţioase; tăceau mîlc ghemuindu-se pe sub pietrele încinse de pe mal, prefăcîndu-se a fi morţi. Nu ştiam să înot; stăteam pe mal şi le gîdilam înotătoarele lucioase, dar ei nu se trezeau din somn. Le spuneam lucruri interesante şi le dădeam bomboane cu mentă, pentru tuse, şi cafea din termos să-i ţin treji, dar ei, ai dracului peşti, dormeau ca proştii pînă mă puneam pe ei cu bătaia, o bătaie sfîntă, deprinsă de la tata, care mi-o aplica fără zgîrcenie, leac pentru încăpăţînare copilărească, pentru boli despre care medicii habar n-aveau, cum ar fi: fumatul ţigărilor din frunze de „moţu' curcanului", furatul merelor încă verzi sau bătaia cu fructe de zent din grădina ciberneticianului, care avea o fată cam tîrfă ce ne povestea o serie de tîmpenii drăguţe. Adică, ce zic eu, o are şi acum, dar nu mai stă la el, că s-a măritat cu un ofiţer astronaut.

Mama zicea că, pe lîngă meteahna de a-şi lua fete uşoare ca neveste, ofiţerii o mai au şi pe aceea a poeziei, regulă trasă de la cenaclul din 26, unde se bea cel mai bun vin, că nu-i dă omului mîna să vină cu orice poşircă, să scîrbească un cadru cosmic, şi poetic pe deasupra.

Sînt nu mai puţin de treizeci de ofiţeri şi subofiţeri în cercul de creaţie. De aici vine beat, în fiecare sîmbătă, bunicu' lu' vecinu-meu, Suru, care are trei licorne şi le ştie limba. Bătrînul cenaclist, cu toate că el e cel ce umblă brambura, îl întîmpină pe nepotu-său cu parola „un' dracu' umbli, bă?!". Nepotul, care nu iubeşte arta, ci pe Cora a lu' Umărstrîmb, îl pocneşte cu palma de omorît muşte peste nas, iar bunicul se smiorcăie. De la el am prins stilul; se pare că ţine.

Se procedează astfel: te aşezi pe jos şi zici „oh", după care emiţi o notă înaltă (chestia cu nota nu o ştiam, dar mi-a şoptit-o una dintre licorne) şi te gîndeşti la bomba cu neutroni sau la alt lucru trist; plînsul vine de la sine. În nici un caz nu trebuie să te gîndeşti la moarte, că te apucă rîsul.

De-aia e bine să te duci la rîu, unde nu te găseşte nimeni cînd te ascunzi sub buturugi şi poţi sta liniştit cît e ziua de mare şi mai poţi să faci şi o partidă de pescuit cu băieţii mai mari.

Pescuitul nu chiar la îndemîna oricui, dar, atunci cînd există condiţii, se învaţă repede. Pe vremea aia umblam după peşte cu mîna, cît era ziua de mare, cu Hingherul, care nu era chiar hingher, ci ţigan şi hoţ de găini. Nu-i prea plăceau ăstuia cîinii; i se proţăpeau între picioare şi lătrau fals. Mie îmi plăceau, deoarece erau băieţi buni cîinii pe vremea mea. Hingherul zicea că îi omoară pentru că spun prostii, dar nu-i omora. De altfel, nu-l credea nimeni, nici măcar eu, care eram cu zece ani mai mic. Nu-l credeam cînd spunea că stă cîte o noapte întreagă la poveşti cu javrele şi că acestea îl ameninţă cu pîra către stăpînii galinaceelor furate dacă pleacă înainte de ora 5,00.

De faptul că animalele vorbesc, m-am convins mult mai tîrziu, cînd am vrut să omor un pui şi el mi-a spus că sînt un canibal, că nu iubesc păsările şi alte injurii despre care nu are nici un rost să pomenesc. I-am spus să-şi vadă de treabă, că nu ţine vrăjeala. El mi-a turnat un banc şi o serie de lucruri interesante despre văduva pădurarului. Mi-a povestit cum venea pădurarul decedat, travestit în poştaş, bătea de trei ori în poartă şi, cînd pleca, însemna cu vopsea o scîndură din gard pe care o smulgea a doua zi, ducînd-o cu el la subţioară ca pe o mapă. În locul ei punea o alta, nouă şi curată ca lacrima.

Deh, au şi stafiile metehnele lor; ăsta o avea pe aceea de a schimba scîndurile din gardul văduvei sale cu cele din gardul unei spălătorese, gard ridicat de curînd. Spălătoresei nu-i păsa; era schizofrenică din cauza dragostei pentru un fost primar, acum asistent la un spital, într-o localitate în deşert.

Unul, ce stă cu patru case mai încolo de ceaprazăria unchiului Hari, de nu-l vezi des pe acasă, spunea că localitatea asta în deşert nici nu există, că în deşert nu există localităţi şi fostul primar, venit la sora lui de Crăciun, răspundea că „să-l scuipe-n gură dacă minte". Vecinul călător nu ştia prea multe, îl scuipa chiar, dar nu în gură, ci în frunte pentru că celălalt ţinea gura închisă de fiecare dată. De atunci, a schimbat-o în „dacă nu există localitatea, să ştii, bă Maroane (de la originarul Miron), nu există nici deşertul". Miron, auzind că nu există deşertul, se enerva şi pleca plîngînd amarnic, bolborosind ceva de draci, mame tinere şi dureri de cap. Nevastă-sa îi făcea gargară cu ceai de rădăcini şi îl spăla cu o soluţie salină, reţeta fiind luată de la o babă, una Latănfund, nume un pic pe dos, deoarece puteai s-o înţepeneşti foarte uşor într-o ţeavă de canalizare.

La noi în ar, cuvîntul „canalizare" l-a introdus al lu' Turloi, inginerul, el fabricîndu-şi singur aşa ceva.

Turloi e considerat totodată şi nebunul campusului pentru că, zice tanti Coca de la oraş: „numai nebunii se mai fac ingineri în ziua de azi". El ţine discursuri noaptea la ora 1,00, cînd se întoarce de la profesorul de desen, unde se umflă cu o băutură adusă de pe partea cealaltă a planetei.

A lu' Stan, lăptăreasa, frecventînd acelaşi mediu, zice că trebuie să fie o băutură extrasă din frunze de goral.

În timp ce eu sorbeam supa asta de gînduri, băieţii se luptau cu un peşte mare, ce voia să se întoarcă în apă ca un nesimţit. Singurul care nu participa la vînătoarea cu pietre era unul, al cărui nume nu-l mai ţin minte. Acesta se arunca în apă din cinci în cinci minute tremurînd, zbănţuindu-se pe cea mai aspră căldură; de aceea, să-i spunem Zbănţuitu'. Cu el se zbănţuiau şi pietrele aruncate de noi, dîndu-şi ochii peste cap şi scoţînd sunete bizare.

În total, eram cinci aruncători: eu, Zbănţuitu', Hingherul, Epuraşul

care nu ştie nici un cuvînt în limba noastră, ci numai cuvinte din germana aproximativă de dincolo de zidul luminos. Ultimul era Şeful, nume rămas de la vorba lui: „vin' la Şefu'", tic verbal de pe vremea cînd era ospătar la bufetul astroportului.

El s-a ridicat în picioare şi i-a strigat lui Hingherul: „la să-l băgăm pe ăla micu' în gaură, să gonim peştele pe partea ailaltă a humei!".

Ăla micu' eram eu, cu toate că nu mă consideram aşa; ştiam alţii mult mai mici. Am protestat, dar aiurea. Argumentul cu „nu ştiu să înot", plînsul executat cu talent nativ, ţipetele, înjurăturile sunînd ca un scîrţîit de car, n-au reuşit să înduioşeze.

M-au împins sub hume, ţinîndu-mă strîns de picior, dar am reuşit să mă eliberez, lovindu-i cu coada. Am hotărît să rămîn acolo, sub hume, să le fac în necaz.

Un clean mi-a dat de cîteva ori tîrcoale şi a început să rîdă cu poftă de pozna pe care o făcusem. I-am spus să tacă pentru a auzi ce zic ăia de pe mal, dar nu se auzea nimic. Asta m-a liniştit; puteam vorbi cu peştii, nu mă deranja nimeni.

Mă gîndeam că sînt primul om aflat în intimitatea peştilor. M-a cuprins un fel de orgoliu cînd m-am uitat într-o parte şi am văzut că, pînă la prima ieşire sînt trei metri, iar pînă la cealaltă scobitură cinci.

„Al dracului de şef!, am zis. Nu mai ies de aici nici mort, să mă baţi tu şi să-mi furi bomboanele date de bătrînul Băcă, hoţul, care a spart de curînd o magazie şi a golit-o complet, împreună cu rudele sale, băgîndu-l pe responsabil în puşcărie pentru lipsă în gestiune".

Povestea a ţinut vreo trei luni, dar s-a terminat cu bine pentru bătrînul hoţ, băieţii lui depunînd mărturie falsă: cum că fata mai mare a gestionarului, premiantă într-a cincea, a furat cu tac-su, făcîndu-se că stă şi învaţă matematica la soare, în spatele magaziei.

Şi-am rămas. Cleanul se uita la mine cam ciudat, dar n-am înţeles niciodată peştii, aşa că nu-mi făceam sînge rău. Apa era caldă, nisipul fin, iar sîga lucioasă era cerul meu. În plus, puteam să ating acest cer cu mîna, să-l mîngîi ca pe porc şi el să nu zică nimic, să rămînă aşa, albastru şi lucios, cu reflexe sîngerii.

Cleanul a scos cărţile de joc şi le-a întins pe jos strigînd, cît îl ţinea gura, că nu pot să-l bat; scotea numai „royală", şi asta de cîte cinci ori la rînd; cum s-ar zice, eram peştele lui, sclavul unui peşte, bătaia lui de joc; mă cîştiga picătură cu picătură. Cu toate astea, o mreană bătrînă mi-a spus că sînt liber, că pot să mă întorc în lumea mea. Am refuzat pretextînd dureri de măsele.

Mrenele au chicotit uşor şi m-au spălat cu pămînt, adus cu greu prin contrabandă de raci şi rădăcini mişcătoare, surorile şerpilor ce mişunau peste tot, prin apropiere.

N-am înţeles obiceiul ăsta al spălatului cu pămînt, dar nimeni n-a vrut să mă lămurească.

Scobarii au pus mînă de la mînă şi mi-au cumpărat bronhii mecanice şi mi-au cojit palmele ce arătau acum ca două aripioare argintii.

Au apărut peştii orbi, cu dinţi ascuţiţi şi laţi ca nişte cîmpii minuscule, au apărut peştii sfredel; m-au numit şef peste un servici fără importanţă, ceva cu visele racilor despre oameni şi mi-au permis chiar, fără abuzuri, să vorbesc limba broaştelor rîioase şi să mă scald în apele limpezi ale scoicilor uriaşe.

Broaştele rîioase s-au supărat foc şi au făcut reclamaţie, fapt pentru care am fost mutat la alt birou.

În timp ce stam într-o după-amiază mîngîind capul lucios al unei broaşte ţestoase, mă gîndeam bucuros la mutrele ălora de pe mal; mă gîndeam la genţile rupte; de atunci încolo nu mai avea cine să le care. Îmi părea rău numai de faptul că lăsasem bomboanele afară, în buzunarele pantalonilor; puteam să-l servesc pe clean cu două-trei mentosane sau măcar cu o pralină, aşa, că sîntem prieteni, cu toate că, măgarul, mă bate sistematic la poker.

– Nu mai iese, am auzit deodată strigătul îngrozit al lui Hingherul. Sări, Şefule!

– Un' dracu să sări, bă?!

– Eşti o moacă, a spus Hingherul plecînd să cheme oamenii din subterane.

Zbănţuitu' se muta de pe un picior pe altul, preocupat doar de propriul lui dans, rînjind către cele cîteva femei ce lăsaseră baltă spălatul rufelor şi îl blestemau toate odată pe Şefu'.

Acesta ridica neputincios din umeri; privea prostit spre cei doi tineri de pe aeroglisoarele cu pietriş; aceştia încercau să scoată apa din mine.

Rîdeam unduind uşor din coadă; ştiam că nu sînt eu acela.

– E mort, a spus un al treilea, pufăind indiferent din ţigară, cu mîinile adîncite în buzunarele pantalonilor.

Femeile au tăcut brusc; Şefu' a tresărit; faţa îi era deformată de lentila humei prin care priveam, devenită brusc transparentă.

* * *

Psihologul îndesă cu grijă onorariul primit şi-şi făcu de lucru printre hîrtiile înşirate pe birou. Femeia din faţa lui se foia pe scaunul incomod aşteptînd cu nerăbdare verdictul.

– Aveţi aici adeverinţa; ea vă permite să-l daţi la patru ani direct în clasa a treia. Coeficientul de inteligenţă depăşeşte valoarea medie a celor de vîrsta lui.

– Mulţumesc, spuse femeia, distrată, privindu-şi cu coada ochiului băiatul.

Solzii îi sclipeau de fericire, dar căuta să pară cît mai rece.

Puse în poşetă plicul ce conţinea înregistrarea tuturor testelor, plutind către fereastră. Băiatul se cufundase în lectura unor tratate.

Îndepărtă păienjenişul electrozilor, îl apucă de una dintre înotătoarele pectorale lungi şi îl trase după ea, propulsîndu-se către ieşire. Băiatul o urmă unduind prin apa verzuie; uşa se închise în urma lor fără zgomot.

Psihologul îşi aşezase palmele pe birou pentru a nu-i sufla curentul de apă hîrtiile.

Florin MUNTEANU

Cheia

Uitîndu-mă retrospectiv la titlul: „Sarmisegetusa - o poartă către zei", mă gîndeam la imaginea pe care tînărul de azi o are despre o posibilă lume a zeilor şi despre calea ce trebuie urmată pentru a ajunge la acea poartă. Poate fi oare acea imagine suficient de conturată pentru a constitui un ideal sau este aşa de deformată de realitatea imediată încît poate fi confundată cu universul caracterizat generic de forţa dominatoare a lui RAMBO? E greu să-mi răspund, dar provoc imaginaţia la un exerciţiu. Închid ochii şi fixez gîndirea asupra unui loc în care se formează speranţele omului, dar şi limitele acestuia: Şcoala.

❀ ❀ ❀ ❀ ❀ ❀ ❀ ❀ ❀ ❀ ❀ ❀ ❀ ❀ ❀

Nimeresc la o oră de curs:

Holograme asigură vizualizarea fenomenelor ce se studiază; table cu ferofluid ce se şterg la o apăsare de buton; videocamere care înregistrează „conferinţa" profesorului şi care, cuplate fiind la un calculator, asigură întocmirea ***On-line*** a notiţelor de curs ce se vor distribui, prin automate, la cererea studentului. Dacă acesta nu mai are răbdare, poate intra într-un mic bar al institutului unde poate ocupa un loc comod într-un fotoliu bine structurat de cunoscători în ale design-ului. Bineînţeles că, într-un colţ, pe un ecran mare se poate vedea ce se întîmplă în sala de curs, dar nu neapărat! Calculatoare puternice, conectate la mese de desenat în multe culori, abia aşteaptă să fie manevrate (să nu spunem manipulate) de mîna studentului care, cu gesturi largi şi elegante, plimbă bila (sau mouse-ul) pe meniuri colorate adecvat, pentru a nu fi cumva încurcate. În orice caz, „programul educaţional implementat" se desfăşoară de la sine, spre satisfacţia profesorilor care nu mai au de ce să pună note, căci totul este desăvîrşit (şi aceasta tot cu ajutorul calculatorului care, vigilent şi fără oboseală, eventual cu uşoare mustrări aduse studentului, face corecturile necesare). În orice caz, proiectul nu poate fi decît perfect. Şi uite aşa, spre fericirea părinţilor şi a profesorilor, totul se desfăşoară într-o perfectă armonie.

❀ ❀ ❀ ❀ ❀ ❀ ❀ ❀ ❀ ❀ ❀ ❀ ❀ ❀ ❀

Nu, în mod cert o asemenea şcoală, în care accentul este pus pe „uşurarea" muncii celui ce studiază şi care foloseşte în exclusivitate şabloane, programe care „îngheaţă" realitatea în avantajul eficienţei, nu constituie o poartă spre civilizaţie. Nu conduce la dezvoltarea spirituală a individului, spre acel nivel din care se poate percepe sentimentul cosmic.

Este adevărat că învăţînd algoritmi de matematică, legi de fizică se obţin cunoştinţe deosebite care permit manifestarea în acţiune. Cumularea de informaţii, de cunoştinţe şi aplicarea stereotipă a acestora nu asigură accesul spre universalitate, deşi permite de multe ori o reuşită în viaţa socială. Cumularea de informaţii determină puterea acţiunii. Posesorul acestor informaţii poate să ***descrie*** cu lux de amănunte, poate chiar să ***aplice*** în anumite condiţii, dar de ***ştiut*** sensul profund al cuvintelor este puţin probabil să ştie. Şi aceasta deoarece informaţia s-a acumulat în general mecanic: prin intermediul cuvintelor şi nu al obiectelor.

O acumulare de trăiri, urmată de formalizarea stărilor înţelese în profunzime, este o cale dificilă, dar sigură în asimilarea cunoştinţelor şi rafinarea lor în Cunoaştere. Fiecare trebuie să descopere singur NATURA.

Deşi nu se predau încă în şcoli, noţiunile legate de fractali, de haos şi ordine, de fenomene neliniare şi sisteme departe de echilibrul termodinamic, s-au cristalizat într-o atitudine nouă a omului de ştiinţă faţă de cunoaştere, atitudine pe care am putea-o numi generic ŞTIINŢA COMPLEXITĂŢII.

Ştiinţa complexităţii încearcă să identifice unitatea de fond a Universului, în care Observatorul şi Obiectul observat se află într-o continuă mişcare şi transformare reciprocă. Din acest punct de vedere, se apropie mai mult de Filosofie decît de Ştiinţă, dacă prin Filosofie înţelegem încercarea raţională, logică, de a alcătui o teorie a întregului din observarea părţilor şi nu o confundăm cu o ideologie dogmatică, cu învăţătura teologică sau înţelepciunea comună.

Ştiinţele, avînd un scop mai ales de ordin practic, pot avea succes în aplicaţii, pe cînd filosofia, în sensul ei prim, urmăreşte o cunoaştere totală, care nu se poate obţine printr-un sistem convenţional. Saltul de calitate de la o gîndire ştiinţifică la una ortofizică (1) implică o serie de transformări interne. Anton Dumitriu (2) arăta că: „Pentru a fi capabili să regîndim un lucru şi să descoperim proprietăţi noi ale acestuia, este necesară o eradicare a cunoştinţelor de pînă atunci, (un „reset" dat calculatorului neuronal, necesar anulării „istoriei" anterioare n.a.); deci, un proces de ***dez-învăţare***. „Îndoiala sau curiozitatea deschide tensiunea filosofică, în timp ce certitudinea şi siguranţa de sine devin, de principiu, „duşmani" ai creativităţii. O prezentare concentrată a acestei idei este conţinută în gîndirea Tao-istă care „distinge ignorarea din lipsă de cunoştinţe de cea obţinută printr-o tehnică de dezînvăţare". Prima este un dat natural (ignoranţa nu are început, dar are sfîrşit) şi a doua este o stare existenţială rezultată din cunoştinţele deliberat ignorate.

Deci, de maximă importanţă devine înţelegerea a ceea ce înseamnă Cunoaştere în sine pentru a face saltul de la A Trăi la a avea ***sentimentul despre sentimentul cosmic***, şi în sfîrşit la ***sentimentul cosmic***".

Într-o primă concluzie s-ar putea spune că Ştiinţa Complexităţii încearcă să contribuie la reconsiderarea filosofiei în sensul iniţial ***„Philosophia perennis"*** ce pornea de la idealul de a transforma omul şi a-i da o stare supremă ontologică, apropiindu-l de zei.

Dacă pînă nu demult experimentul filosofic implica doar inteligenţa naturală, se poate spune că azi s-a făcut un salt imens prin dezvoltarea inteligenţei artificiale. S-a inventat experimentul pe calculator şi prin acesta se poate spera să se descopere căi neaşteptate către presupusele lumi din care facem parte. Calculatorul electronic, această minune a secolului XX, poate fi considerat un dar al zeilor,o mînă întinsă de aceştia pentru a ne apropia mai repede de ei. Este un dar ce ne permite nu numai să calculăm repede şi eficient, ci să ne scormonim propria minte pentru a înţelege sensurile profunde ale existenţei. Deşi limitat principial să funcţioneze numai cu numere întregi şi să calculeze cu o precizie finită, calculatorul poate modela sisteme complexe, de la geneză şi pînă la identificarea proprietăţilor acestora.

În imaginea alăturată este prezentată ideea unei structuri obţinute prin repetiţie, un exemplu simplu în care, puşi în faţa rezultatului final, ne-ar fi greu să deducem modul de generare. Complexitatea lucrurilor poate masca reguli deosebit de simple!

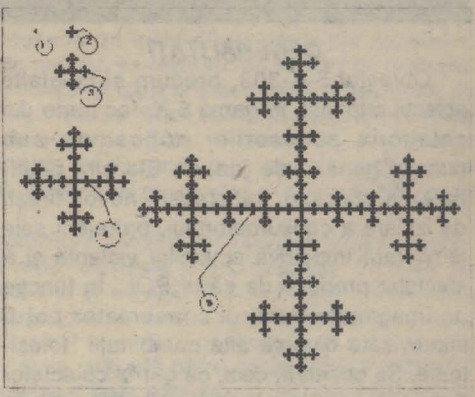

Fig. 1

Exemplu de structurare prin repetare.

1 - atomul; 1 - aşezarea atomului într-o grupare este considerată lege; 3, 4, 5 - evoluţia structurii prin repetiţii.

Astfel, forma grafică dublată de interpretarea filosofică devine treptat baza matematică a unor modelări de mare fineţe şi mult mai aproape de realitatea unor fenomene complexe din natură.

Capacitatea acestei minunate scule de a calcula şi repeta fără să obosească, permite omului accesul într-o lume a imaginilor. Vă propun să încercaţi următorul program realizabil pe un calculator compatibil SINCLAIR.

```
INPUT X0, Y0
INPUT „Scara - 1:1000"; Scara
  FOR I=1 TO 100
  FOR J=1 TO 200
    LET X=X0+(SCARA/100*I)
    LET Y=Y0+(SCARA/100*J)
    LET Z=INT(X^2+Y^2)
    IF Z/2=INT(Z/2) THEN PLOT I, J
  NEXT I
  NEXT J
```

Acest scurt program va explora după această regulă o suprafaţă de 100*200 de pixeli pornind din colţul din stînga jos, definit prin coordonatele X_0 şi Y_0 la scara SCARA.

Dacă aveţi puterea să vă faceţi puţin timp şi să rulaţi acest program, imaginea ce se va forma va constitui o primă tentaţie în explorarea Universului, în care Gîndirea şi Gînditorul vor face cunoştinţă la un moment dat. Veţi începe să vă construiţi propria CHEIE!

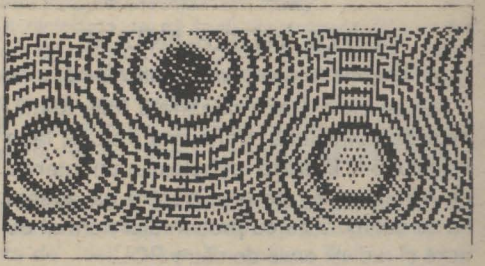

Fig. 2

Bibliografie

1. Mihai Drăgănescu - Ortofizica, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, 1985.

2. Anton Dumitriu - Homo Universalis, Ed. Eminescu, 1990.

3. Solomon Marcus - Controverse în ştiinţă şi imaginaţie, Ed. Tehnică, 1990.

4. N.G. Roegen - Legea entropiei şi procesul economic, Ed. Politică, 1979.

Dănuț UNGUREANU

Domus

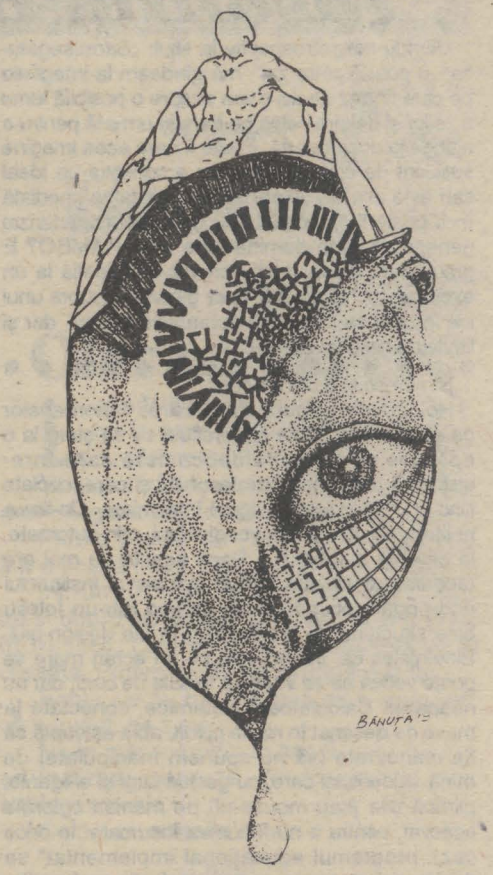

GENERALITĂȚI

Obiectul 5-K-303, precum și celelalte obiecte cuprinse în gama 5-K, fac parte din categoria accesorilor cunoscute sub numele generic de „case". Ele sînt destinate, în principiu, satisfacerii nevoii firești de izolare a consumatorului, protejării sale temporare împotriva acțiunilor violente și a efectelor produse de către POL. În funcție de imaginația fiecărui consumator pot fi improvizate diverse alte combinații folositoare. Se observă, deci, că gama obiectelor 5-K poate prelua pe o perioadă scurtă de timp funcțiile unui complex compartimentat de boxe fără însă a-l înlocui în totalitate.

ATENȚIE!

Folosirea îndelungată a obiectelor din gama 5-K prezintă pericol de apariție a unor grave tulburări psihomotorii.

Obiectul 5-K-303, se prezintă sub forma unui paralelipiped cu dimensiunile 4000 x 3000 x 2000 mm confecționate din rășini sintetice cu inserție de plasă metalică, imitînd diverse materiale deficitare. Obiectul este ambalat într-o folie sterilizată de polietilenă care se va desface de-a lungul liniei roșii punctate. El poate fi amplasat, după dorință, într-o zonă cu un indice de aglomerare puțin mai scăzut decît 10^6, avîndu-se grijă în prealabil să nu se depășească distanța de siguranță pînă la primul complex compartimentat de boxe.

Contraindicații

Persoanele cu sechele datorate expunerii prelungite la POL, suferinzi de imunitate halucinogenă, heterodozare, clivomie, onirite, frică galopantă. Persoane predispuse la crize de panică acută. Discordanțe, alergii comunitare, sindrom de incompatibilitate. Agresivitate congenitală.

MOD DE ÎNTREBUINȚARE

A. Pregătirea obiectului pentru folosire

După ce a fost îndepărtată folia sterilizată de polietilenă, consumatorul va lăsa obiectul 5-K în afara ambalajului un interval de minimum 24 de ore; pentru ca acesta să se acomodeze cu procentajul normal de noxe și radiații emis de către POL.

ATENȚIE!

Folosirea îndată după despachetare a obiectului 5-K poate conduce la pierderea vieții, prin șoc de tranziție.

După expirarea perioadei de acomodare cu POL, obiectul este gata pentru a fi folosit. În acest scop se rupe sigiliul căii de acces „a" (v. fig. 1). Desigilarea orificiului de acces a luminii naturale și observare a exteriorului se face din interiorul obiectului 5-K (v.fig. 2).

B. Instrucțiuni de folosire

1. Calea de acces „a" se prezintă sub forma unui panou dreptunghiular cu dimensiunile 2100 x 700 mm articulat pe una dintre laturile sale în peretele obiectului 5-K. Calea de acces „a" se deschide spre exterior prin apăsarea și tragerea piesei „a. 1." din figură. După deschidere se lasă din nou să se scurgă 8 pînă la 10 ore pentru instalarea condițiilor caracteristice POL.

2. Accesul în interiorul obiectului 5-K se face după scurgerea intervalului de 8-10 ore, prin calea de acces „a". După ce consumatorul a pătruns în interior, calea de acces „a" se blochează în poziția „închis" cu ajutorul celor trei piese metalice prevăzute în acest scop pe fața interioară a panoului. Pentru siguranță, panoul a fost prevăzut și cu un dispozitiv electromagnetic de blocare.

ATENȚIE!

Orice neglijență manifestată la închiderea din interior a căii de acces „a" pune în pericol viața consumatorului.

După îndeplinirea corectă a instrucțiunii nr. 2, consumatorul poate renunța temporar la folosirea filtrelor absorbante din regiunea feței.

3. Armarea dispozitivului de securitate se face prin conectarea la sursa de 10 KV și apăsarea butonului „S" (indicat în fig. 3). Descărcările electrice produse la atingerea obiectului 5-K-303 de către un agent ostil, oarecare, nu provoacă degradări ale stratului exterior al pereților.

4. În interiorul obiectului 5-K sînt instalate o masă „b", un scaun „c", un pat rabatabil „d", precum și un container compartimentat „e", al cărui conținut este prezentat în anexa nr.1 a prospectului. Fixarea în planșeu a accesoriilor mai sus menționate se face cu ajutorul buloanelor 1-16 conținute de trusa atașată obiectului 5-K-303.

5. Cuplarea cu surse exterioare de căldură, aer, lichide de nutriție și știri se face de la panoul „f", a cărui configurație este prevăzută în figura 4. Circuitul de aer este prevăzut cu un filtru absorbant capsulat, care se plasează într-o poziție de securitate maximă. Sub panoul cu siguranțe al circuitelor de căldură, aer și lichide de nutriție sînt prevăzute comutatoare cu două poziții, marcate prin culoarea roșie pentru „deschis" și culoarea verde pentru poziția „închis".

Circuitul de știri nu este prevăzut cu comutator, declanșarea lui făcîndu-se automat odată cu începerea oficială a zilei active.

ATENȚIE!

Orice defecțiune în funcționarea circuitului de știri trebuie semnalată factorilor specializați în maximum 60' de la apariția ei. În acest scop se apasă de mai multe ori butonul „A" (vezi fig. 5). Neglijarea acestui avertisment vă face pasibil de pedeapsă cu privarea de libertate pe o durată nedeterminată.

6. Folosirea dușului. Instalația de duș este amplasată în colțul nr. 2 al obiectului 5-K. Ea este compusă din instalația propriu-zisă (fig. 6.1.) și evacuarea la exterior (fig. 6.2.) Pentru folosirea instalației de duș se extrage din nișa prevăzută în plafon duza distribuitoare atașată tubului de aducțiune. Instalația de duș poate funcționa între 10' și 15' săptămînal.

7. Masa și somnul în interiorul obiectului 5-K se desfășoară ca activități de sine stătătoare, la fel ca într-un complex de boxe obișnuit. Consumatorul va fixa el însuși orele celor trei mese zilnice conform codurilor afișate în partea din stînga-jos a panoului „f". La orele respective, consumatorul se va cupla cu sursa exterioară de lichid nutritiv. Regimul alimentar este cel înscris în diagrama poziționată, în partea din dreapta-jos a panoului „f".

8. Activitatea profesională în interiorul

obiectului 5-K se desfăşoară neîntrerupt, conform normelor în vigoare.

ATENŢIE!

Părăsirea temporară a complexului compartimentat de boxe nu trebuie să atragă după sine suspendarea obligaţiilor cetăţeneşti ori scăderea randamentului profesional.

9. Satisfacerea altor nevoi fiziologice se face în nişa „g", poziţionată în colţul nr. 3 al obiectului 5-K. Evacuarea la exterior a nişei „g" este prevăzută cu un incinerator amplasat sub planşeul obiectului 5-K.

10. Părăsirea obiectului 5-K se face ca şi în cazul complexului de boxe, pe baza unei autorizaţii tip eliberată cu cel puţin 20 de ore înainte. Pentru obţinerea autorizaţiei, consumatorul va apăsa pe butonul „p" (indicat în fig. 5). Părăsirea efectivă a obiectului 5-K se face numai după verificarea atentă a tuturor sistemelor şi aplicarea filtrelor absorbante din regiunea feţei. Consumatorul va dezactiva dispozitivul de securitate prin deconectare de la sursa de tensiune de 10 KV. După eliberarea căii de acces „a" şi ieşirea consumatorului în mediul POL, se procedează la asigurarea obiectului 5-K prin blocarea căii de acces „a". În acest scop, se utilizează dispozitivul mecanic „h" şi piesa mobilă „h. 1.", după indicaţiile înscrise pe panoul dreptunghiular articulat.

INSTRUCŢIUNI SPECIALE

A. Părăsirea obiectului 5-K în caz de pericol

În cazul unui pericol iminent, care primejduieşte integritatea psihică ori fizică a consumatorului, părăsirea obirectului 5-K se face cu ajutorul dispozitivului de alarmă. Armarea dispozitivului de alarmă se execută prin apăsarea butonului „C" aflat în vecinătatea panoului „f" (cuplare cu sursele exterioare). În maximum 20", consumatorul se va instala în interiorul nişei „g", menţionată de instrucţiunea nr. 9, luînd poziţia ghemuit, poziţie în care, după expirarea timpului prevăzut, va fi catapultat în exteriorul obiectului 5-K. Obiectul 5-K va fi incinerat instantaneu la un minut după catapultarea consumatorului. Alertarea factorilor componenţi şi declanşarea operaţiunii de recuperare a consumatorului se face de asemenea automat.

ATENŢIE!

Annularea alarmei nu se poate face în cazul obiectelor din gama 5-K.

B. Administrarea unei doze normale de B, drog se face cu ajutorul trusei conţinute de conteinerul „e" menţionat în instrucţiunea nr. 4.

C. În interiorul obiectului 5-K sînt interzise cu desăvîrşire activităţile care ar putea conduce la reproducerea persoanei consumatorului. Reproducerea consumatorului este o operaţie care priveşte în exclusiviate factorii specializaţi în rezolvarea acestui gen de probleme.

PRECIZĂRI FINALE

Consumatorul va reciti cu atenţie prevederile instrucţiunilor nr.3, 4, 5, 6, 7, precum şi ale instrucţiunilor speciale A şi C. Se observă că, din construcţie, obiectul 5-K-303 nu permite convieţuirea a doi consumatori simultan. Din acest punct de vedere, obiectul 5-K întruneşte cu succes condiţiile de securitate necesare desfăşurării unei vieţi normale a consumatorului. Pentru o şi mai mare siguranţă circuitele de aer şi de lichide nutritive au fost dimensionate **doar** pentru o singură persoană.

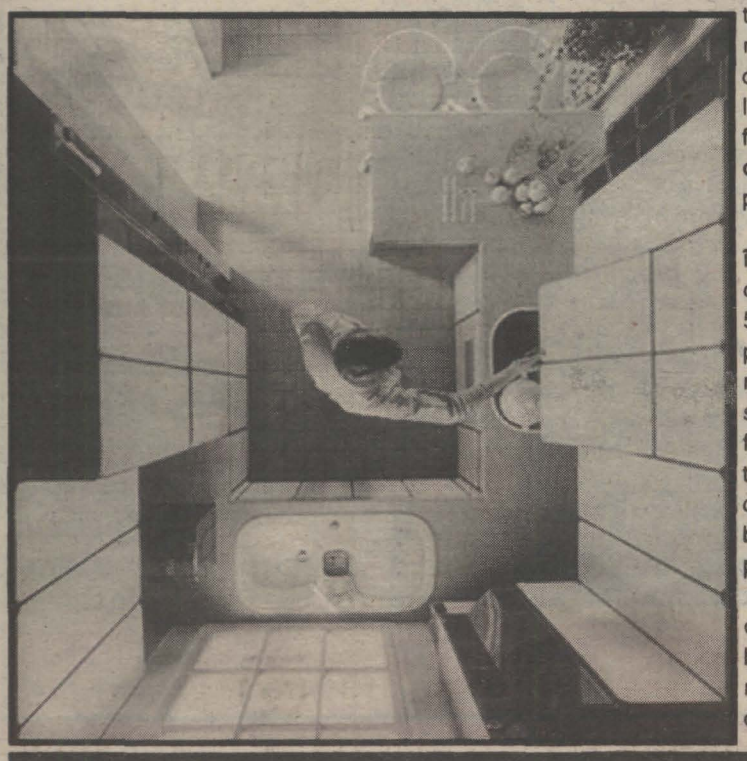

Se precizează încă o dată că obiectele din gama 5-K pot înlocui o perioadă bine determinată şi relativ scurtă (cca. 14 luni) funcţiile caracteristice unui complex compartimentat de boxe **fără însă a-l putea înlocui în totalitate.** Prin gradul său de elaborare ridicat, bazat pe criterii riguros selecţionate, complexul compartimentat de boxe corespunde, în mod ideal, relaţiilor individ-POL, individ-violenţă socială, individ-individ.

AVERTISMENT MAJOR!!!

Obiectele aparţinînd gamei 5-K, precum şi altor game similare, constituie experimente incluse în programul de cercetări sociale aprobat. Ele trebuie, deci, considerate ca atare.

ANEXA NR.1

Prezintă:

Lista accesoriilor conţinute de containerul compartimentat „e":

1.Trusa de administrare a B. drogului tip TAD-6.

2. Una pereche mănuşi izolante de plastic.

3. Una rezervă filtru absorbant pentru instalaţia de duş.

4. Una rezervă filtre absorbante pentru regiunea feţei.

5. Una folie metalizată de supravieţuire, pentru eventualitatea defectării circuitului de căldură ori a sistemelor de reţinere a dozelor anormale eliberate de către POL.

6. Una armă de foc semiautomată cu pat rabatabil.

7. Una cutie conţinînd 600 cartuşe ±2%.

8. Un set flacoane incasabile a 100 ml., fiecare conţinînd acizi concentraţi.

9. Una butelie conţinînd gaz narcotic sub presiune (cca. 200 atm).

10. Una bucată fluier semnalizator.

11. Una bucată oglindă.

Containerul compatimentat „e" conţine strictul necesar de accesorii utile consumatorului. Nu este recomandabilă introducerea în interiorul obiectului 5-K-303 a unor accesorii personale de utilitate scăzută ori îndoielnică.

ANEXA NR.2

Prezintă:

Cîteva cuvinte dintre posibilităţile de utilizare ale obiectului 5-K-303:

1. Izolare de tip „Parţială" a consumatorului, pe o durată nedeterminată.

2. Izolare de tip „Totală" a consumatorului,pe o durată nedeterminată.

3. Procese defulatorii de intensitate medie.

4. Ameliorarea nivelului personal de discordanţă psiho-socială.

5. Petrecerea perioadei regulamentare de încetare a activităţii profesionale.

6. Provocarea controlată a decesului.

Grafica acestui număr a fost realizată de:

Ionuţ BĂNUŢĂ
Caius STANCU

Mihail GRĂMESCU

Trenul

1. În gara-de-plecare în care s-a format trenul era foarte multă lume. O înghesuială forfotitoare de peste cincizeci de miliarde. Pentru cine nu cunoaşte ce înseamnă cincizeci de miliarde, ca să-şi poată forma o imagine intuivă, se poate enunţa modelul operaţional conform căruia cifra ar reprezenta o aglomeraţie de peste 3.000 de locuitori pe km^2 într-un stup planetar organizat în mai multe cercuri concentrice de etape sistematizate în edificii cu sute de niveluri unite unele cu altele prin pasarele suspendate pe sub arcurile de boltă ale tunurilor de vid. Blocuri-cartiere îşi ramifică subteran rădăcinile pe sute de kilometri la care se adaugă coloniile subacvatice şi staţiile orbitale de la care şi către care se întretaie în fiecare moment nenumărate semnale într-un dialog biunivoc, pe o multitudine de piste. Împreună cu fermele-industriale subordonate - un oraş global de producători-consumatori uniţi printr-un sistem de transporturi multifuncţional de mare capacitate - şi Informundia, care, cu seturile ei euristice pentru compunerea de programe individualizate, deserveşte pînă la saturaţie nevoia de divertisment a colosului, organizînd şi dirijînd în acelaşi timp producţia stupului.

La începutul zilei, fiecare locuitor îşi optimizează programul de activitate, punîndu-l în concordanţă cu necesităţile sociale. Fiind dirijat către sfera de activitate utilă, i se precizează cu mare exactitate sensul de evoluţie, designul îmbrăcămintii pe care şi-o va compune pe robotul de confecţii de la adresa sa, în care deversează apoi, în fiecare seară, vestimentaţia utilizată, spre completarea stocului de recuperare şi refolosire. Orele meselor sînt şi ele antestabilite, dar consistenţa şi componenţa lor urmează a fi particularizată în funcţie de consumul şi necesităţile specifice.

2. Trenul reprezenta alternativa opţională. Perspectiva „eliberării". Trenul reprezenta spaţiul neîngrădit, evadarea de sub sistemul strict de securitate impus de controlul absolut. O aventură.

3. Călătorii se îmbulzesc în vagoane, cu multă vreme înainte de a se da semnalul de pornire. Oameni feluriţi, oameni standard-feluriţi, diferiţi de sistemele de control genetic, în funcţie de cerinţele exprimate de familie şi de serviciul cadre.

Unii, mai sentimentali, îşi iau cu ei cîte o „amintire": un smoc de iarbă, un greiere sau un licurici („naturali" obligatoriu „naturali", de parcă n-ar fi toate, pe lume, „naturale", produse ale naturii!) - (preferinţe, felurite, fiecare cu sentimentul său - standardizat felurit, în funcţie de gama de sortimente pusă la dispoziţie de serviciul „suvenire").

Alţii, firi mai calculate, preferă să-şi ia cu ei, precauţi, vreo unealtă: o **Universală Mică** (nu este permis accesul cu **Universale Mari** - este un tren de călători, nu un tren de marfă!), deci, o **Universală Mică**, sculă sigură cu care poţi reconstrui în timp foarte scurt şi cu eforturi ponderate întreaga tehnică şi tehnologie moderne.

4. Trenul porneşte.

La început staţiile se succed cu destul de mare repeziciune - opririle sînt scurte şi fără utilitate precisă: 5 minute **Luna** (Parc), 7 minute **Marte**, (urmează **Aprilie**), 15 minute **Jupiter**...

Coboară puţini călători, uneori mai urcă vreun „provincial".

De la o vreme, încet-încet, aglomeraţia scade. În cîte un compartiment, ultimul călător, înainte de a-l părăsi în vederea coborîrii, stinge lumina şi opreşte sistemul holo cu circuit închis, decuplînd monitoarele de la programul central care prezintă nonstop, pe tot parcursul călătoriei, repertoriul complet de vacanţă.

5. Trenul îşi continuă drumul pe ruta sa amplă. Acum, staţiile se succed foarte rar. Trenul a luat viteză şi se poate observa cu ochiul liber cum stelele îşi schimbă poziţiile relative pe firmamentul fără irizaţii atmosferice.

În majoritatea compartimentelor nu mai e nimeni. Luminile sînt stinse.

Drumul între staţii e monoton - fără accelerări, fără frînări bruşte. Doar din cînd în cînd „radierele" mătură spaţiul dinaintea trenului cu fascicule de antimaterie care întîmpină ferm particule hiper-densificate de viteză, cele ce scapă, din pricina unghiurilor variabile, pe lîngă black-hole-ul captat electromagnetic şi împins cu un scut de protecţie (ori ca un plug) înaintea locomotivei.

Cele mai fine particule sînt absorbite în „burta" cazanului de transmutaţie şi folosite acolo la arderi pentru suplimentări mici energetice de consum local. Adevăratul „motor" al locomotivei rămîne însă black-hole-ul din botul garniturii.

6. Traiectoria trenului se intersectează acum, din ce în ce mai rar, cu cea a stelelor sau planetelor. Pe aici au mai rămas foarte puţine stele sau planete. Trenul evoluează prin noapte ca pe o cîmpie absolut plană, abia accelerat, din cînd în cînd, de pantele line ale cîte unei orbite circumstelare adoptate ca suplimentare de viteză.

7. După ce a depăşit şi ultima constelaţie a galaxiei, trenul pătrunde pe podişul înalt, intergalactic. Un adevărat pustiu lipsit de „**forme de relief**".

Trenul zboară cu viteza fulgerului, despicînd noaptea adîncă a metagalaxiei. Timpul, iată, a-ncremenit complet. Într-un compartiment, o foaie de hîrtie cade etern, fără să mai atingă niciodată podeaua vagonului.

8. După foarte multe mii şi mii, şi zeci de mii şi sute de mii şi milioane de ani (dacă ar fi să mai calculăm trecerea vremii după unităţile de măsură ale staţiei-de-pornire, planeta a treia a unui sistem solar periferic al galaxiei lăsate-n urmă) trenul începe să frîneze. Vreme de sute şi sute şi mii de ani, trenul frînează. Urmează o staţie nouă, în plin pustiu. O staţie încă necunoscută. O staţie în care niciodată pînă acum n-a mai oprit nici un alt tren.

Luminile de poziţie se aprind automat. Foaia de hîrtie atinge, în sfîrşit, duşumeaua.

Dar compartimentele sînt pustii. Nici un călător n-a mai rămas în niciunul dintre compartimente. Uşă de uşă, cuşetă de cuşetă, compartiment de compartiment, vagon de vagon, trenul acesta dotat cu cele mai moderne descoperiri ale tehnicii - garantînd un confort deplin şi o siguranţă deplină a călătoriei - îşi expune pustietatea.

Prin ferestre răzbesc luminile tot mai intense şi apropiate ale staţiei de destinaţie. O stea de o strălucire nemaivăzută. O altă lume.

Trenul opreşte, în sfîrşit. Din vagoane nu coboară nimeni. Trenul este gol.